

Pierre Franckh

Uspješno željeti

Sedam pravila za ostvarenje snova

Važna napomena!

Autor i izdavač brižljivo su doradili i provjerili savjete koji su objavljeni u ovoj knjizi. Unatoč tome nije moguće jamčiti za njih. Autor, izdavač i njihovi suradnici ne odgovaraju za eventualno nanесenu štetu ljudima, stvarima i imovini.

*Snovi se ostvaruju.
Svaki dan, svake minute, svake sekunde.
Stalno nešto priželjkujemo.
Svjesno ili nesvjesno.
Bez obzira na to vjerujemo li u to ili ne.
Želimo čak
i onda kada uopće ne želimo.
Što priželjkujete?*

Što treba ostvariti u Vašem životu?

Naslov izvornika

Pierre Franckh

Erfolgreich Wünschen

Copyright © 2006., KOHA Verlag GmbH

Original German edition published by

KOHA Verlag GmbH, Burgrain, Germany

Predgovor

Moja priča

Sa šest godina ostvarila mi se prva želja. Napisao sam pisamce svom anđelu zaštitniku koje moja majka nikako nije smjela pronaći te sam ga stoga sakrio. Želja mi se unatoč tome ispunila. Dobio sam točno onakav bicikl kakav sam i priželjkivao. Točno u boji kakvu sam želio te sa zvonom koje je na sebi imalo ukras u obliku miša.

Kada sam imao devet godina, više nisam vjerovao, već sam znao da se želje ostvaruju. Barem moje želje. U međuvremenu sam već na papiriće ispisao mnoge želje koje su se ispunile. Čuda za

mene nisu bila stvar u koju vjerujete ili ne, već su postala stvarnost.

Mali je dječak usprkos svemu odlučio to podvrći preispitivanju. Sigurno je samo ono što je provjereno. Iz tog sam razloga bio primoran iskušati nešto što nikako nije bilo ostvarivo. Palo mi je na pamet da od »bića ondje gore« naručim ulogu u filmu. Uistinu dobru ulogu, a moje ime treba biti ispisano na foršpanu velikim slovima. Na papirić sam stoga i napisao: ...da me svi mogu dobro vidjeti«. I doista, još sam iste godine u igranome filmu »Fakinske priče« dobio ulogu suparnika glavnog junaka. Moji su roditelji smatrali da je riječ o čudu — a ja svojom narudžbom, koju nitko osim mene nije shvatio ozbiljno.

Ja sam je itekako shvatio ozbiljno jer je narudžba bila vrlo točno definirana, mnogo više od onoga što sam zamislio. Počinio sam, naime, malu, ali sudbonosnu pogrešku. Na papiriću sam zapisao da želim da me na filmu svi vide. No, govor nisam ni spomenuo. Redatelj je za vrijeme snimanja filma odlučio da će lik kojega sam glumio biti pruski dječak koji govori berlinskim

narječjem. Na moj posvemašnji užas, u filmu sam progovorio drukčijim glasom jer su moj glas zamijenili sinkroniziranim govorom. Dobio sam, dakle, prvu veliku ulogu na filmskom platnu; želja mi se ostvarila. Svi su me mogli vidjeti, ali me nitko, nažalost, nije mogao čuti.

Nisam mogao dobiti bolji te, nažalost, ni bolniji dokaz svog nepreciznog željenja (to je i razlog što sam cijelo jedno poglavlje ove knjige posvetio ispravnu formuliranju.)

Neko sam vrijeme gnjevno grdio »ona bića ondje gore«. No naposljetku mi je postalo jasno da krivnja nije njihova. Oni govore neki drugi jezik, a ne moj. Nisu mogli znati što ja smatram dobrim ili lošim. Nisu imala iskustva kako se ovdje, na Zemlji, stvari odvijaju, već su jednostavno samo proveli moje naputke. Otada za mene više nije bilo dvojbe:

Želje se ostvaruju.

I to točno onako kao što smo ih naručili.

Kao dijete sam to znao. Kao dijete sam bio u dodiru sa svojim željama te očekivao da se one

ostvare prema mojim zamislima. Sustav papirića s ispisanim željama tada je besprijeckorno izvršavao svoju zadaću.

No, dječak je rastao te u nekom trenutku i odrastao. Maleni dječak koji je tada kao dijete znao više nego kasnije kao odrasla osoba postao je skeptičan i »realist«.

U pubertetu je više vjerovao odraslima nego samome sebi. Njegov talent »željenja« sve je više padao u zaborav. U svom odraslom svijetu želio je sam nešto postići, htio je biti ponosan na sebe i vjerovati u vlastitu snagu. Tuđu je pomoć, a posebice onu »odozgo« smatrao smiješnom i sramotnom. U životu malenoga dječaka čuda više nisu bila dobrodošla. Život mu je postajao sve teži, ozbiljniji te je često nailazio na nepremostive prepreke. Počeo se boriti, sve češće uspoređivati s drugima te primijetio da igra lošim kartama.

U međuvremenu je postalo očito da je svijet nepravedan: zašto nekima baš sve polazi za rukom, a drugima ne? Kako to da jedni uvijek imaju »sreće« dok kod drugih sve ide nizbrdo? Zašto jedni žive nevjerojatno dobro, a neki strašno loše?

Odgovor na to pitanje pronašao sam kada sam godinama kasnije naišao na malenu bijelu knjižicu s naslovom »Čuda« koja je značila prekretnicu u mom životu. Stuart Wilde u toj knjizi pripovijeda o sličnim iskustvima koje sam proživio kao dijete. Jedinstveni način željenja naziva narudžbom — izraz koji čudesno pristaje — a Wilde tvrdi da djeluje za sve ljude i u svakom trenutku.

Bio sam duboko ganut. Počeo sam se prisjećati svog djetinjstva. Tada su još bila moguća čuda o kojima je govorio Stuart Wilde. Bila su mi jednostavno na raspolaganju.

Ali zašto bi nešto poput toga bilo omogućeno samo djetetu? Zašto ne i odrasloj osobi?

Možda život i nije tako nepravedan? Možda je jedina razlika između uspješnih i neuspješnih u tome što pobjednici nikada ne sumnjaju u svoje želje? Jednostavno znaju da im pripada ono što požele. Smatraju da je normalno da se njihove predodžbe ispunjavaju? Njihove se misli ostvaruju, i to neprestano. No, na koji način »razmišljati« drukčije od drugih?

Uspješni ljudi ne sumnjaju
i uvijek su pozitivno usmjereni k svojim ciljevima.

Sve se, naposljetku, uvijek svede na jednu razliku. Jedni priželjkuju svjesno i ciljano, a drugi nesvjesno i nekoordinirano, bez spoznaje da su sami uzrok takvog stanja.

Knjigom Stuarda Wildea moj se život u potpunosti promijenio. Otada sam u svom životu nebrojeno puta *želje uspješno* predao. Stvar djeluje! Život je tako jednostavan, morate samo zaželjeti i naučiti nekoliko malih trikove i štoseva. Kao i kod svega, tako i kod *uspješnog željenja* možete pogriješiti u mnogočemu te svašta može poći po zlu.

I željeti se može naučiti

Želje se ostvaruju. Svaki dan, svaki sat, svake minute. I naše želje. I to sve. No, to također znači da se i naše sumnje ostvaruju kao i naše misli o vlastitoj inferiornosti. Te su misli također želje, iako nenamjerne, no svedeno se obistinjuju.

Počeo sam se pažljivo proučavati. Predmet moga zanimanja bile su prije svega moje nesvjesne želja i pitanje kako da zadržim nadzor nad njima.

Naša se očekivanja često ne ispune,
jer očekujemo da se neće ispuniti.

Svemir ne zna razlikovati dobro i zlo. On jednostavno daje. Svemiru je svejedno hoće li se ostvarenje želje negativno ili pozitivno odraziti na naš život. Svemir ne poznaje pravedno ili nepravedno, dobro ili loše, pozitivno ili negativno. Svemir nam daje samo ono što odgovara našim predodžbama.

Svemir? Što bi to trebalo biti? Pa, pomoći će nam ako si svemir predočimo kao gigantski veliku robnu kuću kataloške prodaje. Slična se stvar događa i našim željama. One se obrađuju i isporučuju.

Nešto kasnije u knjizi pozabavit ću se stvarnim fizikalnim međudjelovanjem slanja naših želja i njihova ostvarenja u našim životima, to jest o

odnosu energije i njezine manifestacije na materijalnoj razini. Trenutačno će nam predodžba univerzalne robne kuće kataloške prodaje pomoći da ispravno naučimo način na koji možemo naučiti željeti. Od pomoći će nam biti da se time neopterećeno pozabavimo. Sve ono zabavno i dječje ostvaruje se mnogo brže i spretnije.

Da bismo bez poteškoća bili neopterećeni i ležerni, važno je znati da nam *sve stoji na raspolaganju te da ono što dobijemo neće nikome drugome manjkati*. (Ovo se, naravno, ne odnosi na slučaj kada poželim supruga svoje prijateljice.)

U posljednjih sam trideset godina mnogo naučio o tome kako *uspješno željeti*.

Iz vlastitih i tuđih iskustava i pogrešaka iskristaliziralo se sedam pravila koja nam pomažu živjeti život kakav smo oduvijek željeli. Ako nešto poželim na *ispravan* način, ostvarit ćemo sve u svom životu. I ono nemoguće. Čak i ono nedostižno. Čudesno je što ne postoje granice ako nešto pravilno zaželimo. Bez obzira na to

je li riječ o novcu, kući, autu, partneru, poslu ili ljubavi: sve je moguće.

Ne postoje granice.
Ograničenja postoje samo u glavi.

Ondje, u glavi, oblikujemo svoj svakodnevni svijet. Mi odrasli to ne znamo ili ne želimo znati te smo stoga najčešće sa svijetom koji smo sami stvorili vrlo nezadovoljni.

Na koji način otkloniti ograničenja, kako željeti na pravi način? Kako da nam pođe za rukom da svoje želje izrazimo sasvim jasno i nedvosmisleno, a da predaju svoje želje ne uprskamo ili poželim nešto što zapravo ne priželjkujemo? Kako da ne propustimo predaju? Kako da onome lošem u našem životu ne pridajemo preveliku pozornost?

Sve su to pitanja koja mi na predavanjima ljudi uvijek iznova postavljaju. No, naposljetku riječ je samo o jednome: kako da uspijem u naumu da u svoj život pustim čuda?

Želje se ostvaruju.
Što u mom životu treba ostvariti?

Što sam češće na svojim predavanjima pripovijedao o *uspješnom željenju*, to su ljudi željeli više doznati o toj temi. Mnogo je onih koji su već čuli o najrazličitijim vrstama željenja te *uspješno željenje* neko vrijeme čak i prakticirali da bi naposljetku odustali jer cijeli sustav za njih naprosto nije funkcionirao.

Bio sam začuđen da ono što je za mene i moj život u međuvremenu postalo posve normalno drugima nije samo po sebi razumljivo. Što sam više pripovijedao, to se postavljalo više pitanja. Počeo sam preispitivati samoga sebe te ispitivati svoju publiku na koji način priželjkuju. Postajalo mi je sve jasnije zašto kod velikog broja njih to ne djeluje i gdje su pogreške.

Sve sam češće slušao molbe da konačno nešto napišem o načinu rada *uspješnog željenja*.

Veliko hvala svima onima koji su me na to uvijek iznova primoravali. Bez vas ne bi bilo ove knjige.

Još mi je uvijek u sjećanju gospođa koja mi je uz ljubazan osmijeh rekla: »Znam da ćete napisati tu knjigu.«

»Zašto«? zapanjeno sam upitao.

»Jer ja to želim.«

Pravilo broj 1

Jednostavno započnite

Da biste naučili uspješno željeti, najbolje je da jednostavno počnemo.

I to laganim vježbama zagrijavanja jer nam je želja da uskoro vidimo i prve uspjehe.

Kako na najbrži način doći do malih uspjeha?

Malim željama.

Zašto »malima«?

Lakše je na dječji i neopterećen način prići malim željama. Stvari koje nam ne znače mnogo ne nose toliki teret straha. Moguće ih je predočiti te ih ponovno zaboraviti, odnosno na taj

ih način pustiti na energetske putovanje. Kod nevažnih stvari prije smo skloni vjerovati da će se želja ostvariti jer nam ionako nije osobito važna. Upravo je povjerenje jedna od najvažnijih pretpostavki uspješnog željenja. Povjerenje stvara vjeru u uspješno željenje.

Vjera u uspjeh stvara uspjeh.

Najvažnije je vjerovati u uspjeh. To je prouzročitelj koji želju neprestano hrani energijom. Vjera je ta koja pomiče planine.

Stvar razuma

Razum za razliku od vjere zahtijeva logična objašnjenja te će nas stoga pokušati uvjeriti da željenje ne može djelovati. Razum ne zna drugačije. No, svako novo pozitivno iskustvo i uspješan doživljaj doprinijet će tome da uskoro budemo uvjereni da posjedujemo sposobnost uspješnog željenja. Um izuzetno brzo uči. No, zna samo ono što je sam iskusio i što razumije. Ostatak ne želi te ga ne može percipirati.

Razum nije ovlašten za čuda. Naprotiv, sve će napraviti da spriječi bilo koje čudo. Stvari koje se ne uklapaju u njegov svjetonazor, ne postoje. Stoga ću kasnije u knjizi na primjeru znanstvenih spoznaja objasniti na koji se način naše želje ispunjavaju i beziznimno ostvaruju. To je argument koji možemo podastrijeti razumu kada opet započne sumnjati.

Da nešto razjasnimo: velika čuda također mogu funkcionirati, univerzumu je svejedno je li vaša želja velika ili mala.

Naša predodžba je uvijek ta
koja nešto dopušta ili sprječava.

Naša je predodžba sazdana tako da zapravo ne vjerujemo u ispunjenje svojih želja i upravo zbog toga nesvjesno vrlo snažno radimo protiv ostvarenja naoko *velikih* stvari.

Manja se »čuda«, naprotiv, u izvjesnim i slučajnim okolnostima ipak mogu dogoditi, sjetimo se samo poslovice: »Slijepa kokoš nekada pronađe zrno.«

Nakon prvih manjih »čuda«, pronaći ćemo možda hrabrosti za još jedno čudo koje, tko zna,

više nije čudo već ipak uspješna isporuka naše želje.

Četvrto i peto čudo postaju potvrda želje. Naš razum shvaća da očito postoji nešto što ne možemo objasniti. Prilagođava se situaciji i osmišljava novi koncept. Odjednom počinje prihvaćati novi svijet jer *uspješno željenje* funkcionira na način koji je razumu razuman: prima se i šalje. Um se tijekom vremena počinje osjećati kao stvoritelj.

I tako odjednom vjerujemo najvećem fizikalnom zakonu:

Energija slijedi pozornost.

Ako je to istinito, govori razum, mogli bismo se odvažiti poželjeti i nešto veće. Naravno. Od velike je važnosti da naš um doista uvjerimo u to. To će nam najbolje poći za rukom ako započet ćemo malim čudima. Moramo paziti da ostanemo pri tome. Nepokolebljivo.

Stoga ćemo započeti kratkom testnom fazom. Potreban nam je uspješan događaj da bismo svom razumu mogli reći: »Gle, ovo djeluje.«
Potrebno nam je nešto konkretno kako bismo

se riješili svojih ustaljenih uvjerenja da ionako nećemo uspjeti.

Vježba čini virtuozu

Još smo početnici u umjetnosti svjesnog *uspješnog željenja*. Smatrajmo se naučnicima. Zlatarski naučnik, primjerice, neće prvo prionuti izradi dragocjene dijamantne ogrlice. To mu je cilj. Na kraju svojeg školovanja, nakon što svlada potrebno znanje i vještinu, znat će rukovati dragocjenim materijalima.

To nam je cilj; htjeli bismo da nam željenje, kako velikih tako i malih stvari, ide od ruke te da dobijemo željeni rezultat. Stoga vježbajmo radije na malim željama kako bismo skupili iskustvo. To znači da ćemo i grijehiti jer se na vlastitim pogreškama uči. Upravo je to bio slučaj s mojom željom za ulogom na filmskom platnu. Vježbajmo stoga na stvarima s kojima ćemo ubrzo doživjeti uspjeh.

Rezervacija parkirališnog mjesta

Da uzmemo primjer popularnog parkirališnog mjesta kojeg nikada nema ni za lijek jer nam ga drugi zauzmu ispred nosa? Moglo bi biti korisno.

Prednost broj 1

Parkirališna mjesta najlakša su vježba jer parkiranje nije opasno i ozbiljno za nas ni naša dosadašnja uvjerenja. Kada bismo *uspješnim željenjem* uspjeli pribaviti parkirališno mjesto, to nam ne bi poljuljalo sustav razmišljanja. To je važno jer naš razum osjeti kada mu je pozicija »glavnog mislioca« dovedena u pitanje te se protiv toga bori.

No, parkirališno mjesto prije je zabava, svojevrсна igra. »Upali« li nam stvar s parkiranjem, to još uvijek ništa ne dokazuje.

Prednost broj 2

Parkirališno mjesto doista nije toliko važno da bismo vjerovali da ga uistinu ne zaslužujemo. Situacija je posve drukčija kod većih čuda. Kada nam je nešto uistinu važno, mnogo smo sumnji-

čaviji i vjerujemo da do određenih događaja u našem životu neće doći jer smo potajno uvjereni da ne zaslužujemo nešto čudesno. »Nisam za to dovoljno lijep, pametan, bogat ili inteligentan.«

Kako to djeluje?

Moja narudžba parkirališnog mjesta

Kada izlazim iz kuće, šaljem kratku molbu. Moji sugovornici su ovaj put parkirališni anđeli. Mo-gao bih naravno reći i »dragi svemire« ili »dragi kozmose« ili »draga željena energijo«.

Kojim god to imenom nazvali, zapravo nije važno, glavno je da djeluje. Anđeli su mi svakako najdraži. Smatram ih osobnijima i primljivijima. Kojeg god sugovornika odabrali, važno je da ga ne ismijavate i ne smatrate glupim. Priželjukujemo parkirališno mjesto i prolazimo kroz testnu fazu. U fazi testiranja ponekada je dopušteno učiniti i neobične stvari.

»Dragi parkirališni anđelu, u ulici imam parkirališno mjesto. Ono je već određeno za mene. Dobit ću ga, i to točno kada onamo stignem.«

Želju ne smijemo izreći neposredno prije nego što stignemo na odredište jer je čak i svemiru potrebna određena prednost. Najbolje je, dakle, već pri odlasku od kuće izraziti svoju želju.

To! Djeluje!

Danas želimo povjerovati u to. Danas ćemo provjeriti snagu svojih misli i vidjeti kako život može biti jednostavan. Na putu prema odredištu ne mislimo o tome više nego što je potrebno. Ako još nemamo iskustva u *uspješnom željenju*, prije ćemo početi sumnjati u sebe nego biti sigurni da sve radimo u vlastitu korist.

Činjenica je da će se, kada svojim vozilom stignemo do cilja, dogoditi čudo. Jedno je parkirališno mjesto slobodno ili netko s njega upravo odlazi, i to točno ono koje nam je potrebno.

Otkada Michaela i ja uspješno želimo, nemamo više poteškoća pri traženju parkirališnog mjesta. Već desetljećima! U međuvremenu molbu izričemo gotovo usput jer znamo da je komunikacija uspostavljena te da će naša želja zasigurno stići na odredište.

Ne odvija se sve uvijek savršeno. Ponekada i mi zaboravimo izreći želju te nam bude vrlo smiješno kada je sve prepuno automobila koji su u potrazi za parkrališnim mjestom. U takvoj situaciji uvijek zapitam Michaelu: »Vjerojatno si prekasno naručila?« Njezin odgovor glasi uvijek jednako: »Mislila sam da si ti već odavno obavio narudžbu.«

U takvim nam trenucima postaje jasna razlika između *uspješnog željenja* i mukotrpane borbe za nešto.

Surađivati sa svemirom
znatno je jednostavnije
nego se sam mučiti.

Dakle, iskoristimo snagu koja nam svima stoji na raspolaganju. Čak i ako je riječ o nečemu toliko jednostavnome kao što je parkirališno mjesto.

Već si dugo vremena Michaela i ja olakšavamo svakodnevni život takvim malim željama te nam se to sad u cijelosti čini samo po sebi razumljivim. Cijelu bismo knjigu uspjeli popuniti samo takvim malim »čudima«.

U potrazi za biljkama

Prije nekoliko smo godina za naš ugodni dom željeli nabaviti neke biljke. Trebale su biti velike i dopirati do samog stropa. Obilazili smo trgovine s građevinskom opremom, cvjećarnice te rasadnike. Ubrzo nam je postalo jasno da ono što želimo nadilazi naše financijske mogućnosti. Velike izrasle palme i druge biljke stajale su pravo malo bogatstvo, a lijepe ukrasne posude da ne spominjemo.

Nije nam preostalo ništa drugo nego da poželim, zahvalimo i vjerujemo.

Već nakon tjedan dana zazvonio je telefon. Jedan nas je prijatelj pitao imamo li vremena i volje da idemo s njim. Neko veliko poduzeće zbog stečaja rasprodaje sav namještaj. Uredski namještaj nije bio na popisu naših želja, ali htjeli smo pomoći svojem prijatelju.

Pri ulasku u uredsku zgradu, sve nam je postalo jasno. Smješ kale su nam se visoko izrasle biljke u ogromnim prekrasnim žardinj erama. Budući da ih nitko nije želio, stečajni nam ih je upravitelj dao gotovo besplatno. Unajmili smo kamion te

ih još istoga dana odvezli kući. Biljke su uistinu bile toliko velike da smo kod kuće prvo morali napraviti mjesta za njih.

Odaberite još nekoliko takvih manjih želja. Postanite uspješni s njima. Uvjerite sebe i svoj razum, steknite povjerenje. Tada se s punim povjerenjem možete pozabaviti i većim željama. Učinite to. Uostalom, samo će vas vaš razum smatrati smiješnima, no vaš razum nije ovlašten za »čuda«.

Pravilo broj 2

Točno formuliranje

Načelo»Ja sam«

Kada ljudi nešto požele, uvijek iznova čine najveću grešku jer svojim odabirom riječi šalju posve drukčiju poruku nego što im je to bila namjera. Iako ne mislite ništa loše, na taj se način nećete približiti svojem cilju. Naprotiv. Najčešće želje izražavamo tako da nesretno stanje u kojem se nalazimo još dodatno »zabetoniramo«.

Primjerice, priželjkujete li mnogo novca, tada je posve pogrešno formulirati naredbenu rečenicu »Želim *postati* bogat.« Ono što ćete dobiti jest upravo stanje »Želim postati bogat.« To stanje

vam je već poznato. Riječ je o stanju »priželjkujem nešto«, a nije riječ o stanju »imam nešto«. Na taj način samo naglašavamo svoje nedostatke.

Ne stvarajte stanje »priželjkujem nešto«,
već stanje »imam nešto«

Ispravna formulacija stoga glasi: »Spreman sam za bogatstvo u svojem životu.« Ili: »Ja sam bogat i sretan.« Ili: »Novac koji mi je namijenjen već postoji i upravo pronalazi najbolji način da dođe u moj život.«

Naša rečenica glasi: »Ja *jesam* bogat.« A ne:
»Želim *postati* bogat.«

Priželjkujemo li sretnu vezu, tada ne smijemo poželjeti: »Želim imati pravog partnera u svom životu« ili »Želim upoznati odgovarajućeg partnera«. Na taj će način sve ostati po starome. Svemir razumije da nešto priželjkujete i šalje vam stanje željenja. Svemir ne poznaje razliku između sadašnjosti i budućnosti. Ono što mislimo i osjećamo, to i dobivamo. To za naše formuliranje želje prevedeno znači:

Uvijek želimo u sadašnjem obliku,
nikada u budućem obliku.

»Želim postati sretan« donijet će nam nažalost upravo to: željenje. I nadalje ćemo upravo to htjeti. Svemir shvaća našu želju da nešto priželjkujemo. »Ja jesam sretan«, donosi nam stanje koje zapravo priželjkujemo.

»Ja sam otvoren i spreman u svoj život pustiti ljubav«, otvara vrata. Potraga je na kraju. »Znam da za mene postoji prava osoba koja sad dolazi u moj život«, donijet će nam željenu osobu u život.

Praviti se kao da nešto jest

Želimo li novi ormar za dnevnu sobu, tada je najbolje da stari ormar već ispraznimo, nekome poklonimo ili ga uklonimo iz sobe. Polazimo od stajališta da se želja već obrađuje. Ormar smo već »kupili«. Ormar već postoji i samo je pitanje vremena kada će novi ormar stajati u našoj dnevnoj sobi.

Činiti kao da nešto već jest primorat će sve-mir na djelovanje. Što je želja jasnije prisutna u našoj predodžbi, to će se brže izjednačiti čudna neujednačenost između snage misli i stvarnosti.

Ono što želimo
već imamo.

Na taj će način snažno narasti pritisak naše želje. Energija koju šaljemo toliko je jaka da se narudžba nalazi posve gore na hrpi spisa našega »referenta«. Bez obzira na to je li riječ o dotično-me ormaru, novcu ili novome partneru.

Što se više pravimo kao da smo već bogati ili u željenoj vezi s novim partnerom, to će se brže ostvariti ono što priželjkujemo jer cijelo vrijeme neprestano emitiramo nevjerojatno jaku energiju. Događaj koji priželjkujemo doslovno privlačimo u svoj život.

To ne znači da ćemo, želimo li postati bogati, već prije uvelike prekoračiti sredstva na tekućem računu, ući u minus i suludo trošiti. Ne, to znači da ćemo se već osjećati bogato. Bogatstvo je dio našeg života.

Naše želje možemo pospješiti tako da se pravimo kao da su se već ostvarile. Zašto je to stanje pravim-se-kao-da-već-jest toliko važno? Zato što se na taj način uvijek iznova na pozitivan način bavimo stvarima i događajima koji nam dolaze u susret te puni očekivanja iščekujemo susret. Dakle, potrebno je dovesti se u pravo raspoloženje.

Naše sumnje će popustiti, ojačat ćemo povjere-nje i emocionalno osjetiti da nam ovakvo stanje može biti ugodno i lijepo. Istodobno razumu dajemo vrlo malo prostora da traži argumente koji dokazuju suprotno. Uvijek kada nas um želi uvjeriti da je naš plan nemoguće ostvariti, možemo mu suprotstaviti veselje i životnu snagu koja se u našem životu manifestira događajima koji nam ulaze u život. »Tako ću se osjećati kada stigne.« Emocije su uvijek jače i intenzivnije nego argumenti koje nam um može podastrijeti. Osjećajem »predveselja« jačamo u svojim željama te se nećemo dati pokolebati.

No prije svega, našu svijest o nedostacima pretvorit ćemo u svijest o blagostanju. Ono što priželjkujemo to i posjedujemo, jer nam to po

prirodi pripada. Više nećemo stvarati emocionalno ili financijsko siromaštvo, već ćemo svaki događaj ili susret percipirati kao nešto što će nas dovesti korak bliže našoj želji.

»Ne« i »nijedan« ili strahovanje

Potrebno je biti na oprezu kod želja koje dolaze opterećene velikim teretom straha. Strah je poput velikog magneta.

Strahovi privlače događaje
koje želimo spriječiti.

Misli koje su obojene strahom nabijene su i prepune emocija te stoga posjeduju izuzetno snažnu energiju. Uvijek se više bavimo stvarima kojih se pribojavamo. Neprestano zamišljamo najgore scenarije sa svim mogućim detaljima te ih uvijek iznova vrtimo u mislima.

Iako ih se pribojavamo, više se bavimo njima nego ugodnima stvarima koje nam život pruža. Čak i kada nam je dobro i sve ide »kao podma-

zano«, ne prepoznajemo ono čudesno u svojim životima, već uranjamo u potmulu strah.

Energija uvijek slijedi pozornost. To znači da uvijek privlačimo događaje kojima se bavimo, a to je točno ono što ne želimo, već upravo užas koji želimo izbjeći.

Sve što želimo izbjeći
privlačimo u svoj život.

Kada nešto priželjkujemo, a pritom smo prožeti strahom, zapravo želimo nešto izbjeći. Bez obzira na to na koliko pozitivan način to želimo izraziti. Iza svega toga se krije misao »Ne želim da...« ili Ne želim nikakav...«

No, svemir ne poznaje riječi »ne« i »nijedan«. Negacija mu ne znači ništa. Isto tako nema utjecaj na stvari i događaje koje želimo izbjeći, to jest nešto što ne treba učiniti.

Takva se želja gotovo uvijek ostvari posve suprotno od naše istinske želje. Svemir, naime, filtrira riječi »ne« i »nijedan« iz obrasca narudžbenice i izvede ih kao da smo ih na taj način poželjeli.

»Ne želim biti bolestan«, kao željena energija prevedeno glasi: »Želim biti bolestan.« Zašto je to tako?

Ne možemo nešto ne pustiti nastati. Možemo uvijek *nešto* stvoriti, a ne *nešto ne* stvoriti. Sama pomisao na ne-stvaranje, stvara nešto nepoželjno. Ne samo zato što svemir riječ »ne« jednostavno križa kao nepoznanicu — kako ne postati nešto — već i zato što je iza te želje strah od bolesti znatno veći od želje za zdravljem.

Ne možemo poželjeti da nešto izbjegnemo. Možemo pustiti da se dogodi suprotno od toga. Moramo se pozabaviti s pozitivnim ekvivalentom. Naredba koja nastaje ondje »gore« trebala bi stoga glasiti: »Zdrav sam.« Ta je naredba jednostavna i jasna. Ova se želja bavi našim zdravljem, a ne bolesti.

Budimo iskreni; koliko puta svaki dan pomislimo i izgovaramo takve negativne želje? »Ne želim ostati bez posla. Ne želim umrijeti. Ne želim doživjeti nesreću. Ne želim da me partner ostavi. Ne želim biti siromašan.«

Na taj se način bavimo samo negativnim aspektima i šaljemo takvu vrstu energiju. Sada već znamo što dopijeva do primatelja ondje »gore«.

Želja bi ispravno formulirana trebala glasiti: »Imam posao. Sretan sam u vezi. Imam sve što mi uistinu treba.«

Možda netko razumije zašto neke želje bivaju isporučene na pogrešan način. Nisu pogrešno izvedene, naprotiv, narudžba stigne vrlo brzo i precizno ostvarena, problem je što je željeni formular bio pogrešno ispunjen.

Zapišite želju

Time se želja pojačava. Na taj način prvi put fizički napušta naše tijelo te time dobiva na snazi. Napuštamo područje nagađanja i snova u koje još uvijek istinski ne vjerujemo.

Kada nešto zapišemo,
time izražavamo svoju želju.

Želja je postala materija. Naša čvrsta volja. Nepokolebljiva, jasna i nedvosmislena.

Trebali biste napismeno izraziti svoju želju, posebice ako ste početnik u željenju. Kasnije, kada već steknete dovoljno učvršćenog vjerovanja, ponekada nećete morati zapisivati. Možete ležerno izraziti svoju narudžbu ili nakratko baciti pogled prema gore ili napraviti bilo što drugo što vam padne na pamet.

Nedostatak usputnog željenja jest što više nećemo znati što smo nekoć poželjeli te ćemo prije ili kasnije izgubiti pregled nad situacijom.

Osim toga, ne poželimo uvijek nešto tek tako, u prolazu, već stalno priželjkujemo sad ovo, sad ono — a naše se želje mijenjaju. Ponekada poželimo nešto na što uopće ne mislimo, već smo na trenutak time bili poneseni, da bismo sljedećeg trenutka poželjeli nešto drugo. Svemir ne mari za to. Ono što smo poželjeli, bit će nam isporučeno, ali nam više neće biti zanimljivo i

nećemo znati što učiniti s time. Odjednom ćemo se naći u zbrci odaslanih želja i nećemo imati pregled nad vlastitim životom. Oko nas se može odvijati nebrojeno mnogo različitih i suprotnih stvari, a mi u tom kaosu nećemo biti u stanju prepoznati činjenicu da smo sami prouzročili tu situaciju. Tomu treba pridodati i sve nesusjesne želje koje nam uistinu ne trebaju.

Opet smo ondje gdje smo već bili, a ne želimo biti: stvari se događaju i uopće nemamo pojma tko je njihov nalogodavac. Naše prve želje trebali bismo pokušati ostvariti na vrlo svjestan način. Zapišemo li ih, dat ćemo im time jasan smjer i važnost.

Savjetujem vam da, barem za početak, u tu svrhu kreirate mali ritual.

Moja je želja vrijedna
da se njome pozabavim.

Dopusti stoga da ovaj trenutak postane vrlo poseban. Imaj dovoljna vremena i mira za sebe. Ovo je trenutak u kojemu oblikuješ svoj život. Možda ćeš pustiti ugodnu glazbu, upaliti nekoliko svijeća

ili ostati u apsolutnoj tišini. Važno je samo da se pritom dobro opustiš.

Kada smo opušteni, život izgleda mnogo ugodniji i naša će želja poprimiti oblik na znatno pozitivniji način. Pozitivne misli su poput katalizatora za našu energiju željenja. Kasnije ćemo objasniti zbog čega.

Kada svoje želje posve jasno formuliraš, zapiši ih, s dubokim mirom i sviješću da će se one i ostvariti.

Savij papirić i stavi ga na neko posebno mjesto. Treba ga spremi na neko lijepo mjesto, jer nam to mjesto kazuje koliko nam je ta želja važna i »sveta«. Neka to bude i tajno mjesto za nepozvane goste i radoznalim pogledima nevidljivo mjesto. Važno je da znamo kolika je snaga odaslane želje, što ćemo potkrijepiti i posebnim mjestom na koje ćemo spremi papirić sa željom.

Prednost zapisivanja na list papira ili u dnevnik jest što time imamo izuzetan dokaz koji možemo podastrijeti svojem umu kada se nakon kratkog vremena više nećemo moći sjetiti što smo točno zapisali. Naravno da otprilike znamo smisao

svoje želje, ali riječi se vremenom preokrenu i u našem sjećanju poprime drugo značenje. Nije ni čudo jer smo svaki dan obasipani nebrojeno mnogim novim dojmovima. Mijenjamo se mi, mijenjaju se naše misli, a time i naše sjećanje koje nam najčešće prikazuje iskrivljenu mješavinu istinitih događaja, naših razmišljanja i nada.

Kada isporučena želja stigne te iznova pročitamo svoju izvornu narudžbu, često ćemo doživjeti čarobno iznenađenje. Puni čuđenja, utvrdit ćemo da se naša želja doista u tančine ostvarila, kao što smo to pismeno naručili.

Ne zapišemo li želju, zasigurno ćemo često stajati pred nerješivim zagonetkama. To mi se često događalo. Iako je moja želja bila posve točno izvedena, nisam znao što njome započeti, jer želju nisam zapisao te sam u svom veselju, naravno, zaboravio kako točno, od riječi do riječi, glasi želja.

Darovani paket je stigao, ali ne da se otvoriti.

Prije otprilike deset godina, nakon našeg filmskog projekta »A to je tek početak« koji se prikazivao u kinima, bili smo blizu potpunog financijskog sloma. Zajednički novac uložili smo u vlastitu producencku kuću. Iako je film bio iznenađujuće uspješan, nije zaradio dovoljno novca. Michaela i ja smo na filmu radili gotovo besplatno, najvećim dijelom se odrekli vlastita honorara kako bismo taj novac ponovno uložili u film.

Nakon što smo do kraja iscrpili sve financijske mogućnosti, morali smo ipak zatvoriti svoje poduzeće, ne znajući kakva nas financijska budućnost očekuje. Mogli bismo to definirati na ponešto drastičan način: izgubili smo sve i u teškim okolnostima morali smo početi ispočetka. Situacija je bila više nego napeta. Moja spisateljska djelatnost nije još prinosila toliko da bismo od nje mogli živjeti, a zadnja ušteđevina istopila se brže nego što smo mislili. Polako me počela hvatati panika. Michaeli sam priznao što me muči. Opisivao sam joj najgore moguće scenarije te

u svom bojažljivom beznađu bio posve uvjerljiv. Barem sam tako smatrao. Bez uvijanja sam joj objasnio da moramo nastaviti s glumom ili da ćemo biti prisiljeni otkazati najam skupe kuće. Najbolje rješenje jest da što brže pronađemo neki mali stan i preselimo se u njega. To je jedini način na koji ćemo moći držati troškove u nekim održivim financijskim okvirima dok možda pisanjem ne zaradim dovoljno novca.

Michaela se samo smiješila. Kada se Michaela osmjehuje, ne možeš joj odbiti ama baš nijednu jedinu želju na ovome svijetu. Barem joj ja to ne mogu odbiti. Kada se Michaela smiješi, smije se i njezina duša, a ja znam da će sve opet biti u redu.

Istodobno mi je također bilo jasno kako nijedan moj prijedlog neće biti prihvaćen. Michaela želi već od svoje jedanaeste godine i divno je znati da je malo što može uplašiti. Ona u životu — osim, naravno, mene — ima velikog saveznika, i to u svemiru.

Kada smo se Michaela i ja prvi put sreli, susrela su se, dakle, dva aktivna »željitelja«. Svaki

put kada je jedno od nas potišteno i loše volje, onaj drugi ga oraspoloži te se međusobno podsjećamo da zapravo ne moramo činiti ništa osim primijeniti svoju snagu željenja.

Michaela je te večeri sa smješkom predložila jedino doista smisljeno rješenje. Jedino što nam je trebalo bilo je *uspješno željenje*.

Kada više nema drugih mogućnosti,
uvijek možeš željeti.

Naravno. Kako sam to mogao smetnuti s uma? Michaela je zračila takvom sigurnošću da sam iznova pronašao izgubljeno iskonsko povjerenje.

Ako je pisanje doista moj »fah« te ako i nadalje trebam pisati, tada će se svemir pobrinuti za financijsku sigurnost. Mogućnost koja se nudila kao rješenje problema bila je isporuke moje narudžbe uz molbu da bude ekspresno izvedena. Tada sam još uvijek bio uvjeren da za svoje želje trebam neku vrstu opravdanja.

Koliko novca nam je potrebno? Koliko ćemo dugo morati živjeti od te svote? Koliko sam novca izgubio s poduzećem? Koliko novca nisam

dobio jer sam se odrekao najvećeg dijela svojih redateljskih i autorskih honorara? Tim bi novcem trebali barem godinu dana živjeti bezbrižno, a novac treba otprilike biti u iznosu kojeg smo se odrekli u korist našeg filma.

Ubrzo sam došao do iznosa od oko 80 000 njemačkih maraka. No, uistinu lijep broj bio je 77 777 njemačkih maraka. Želja je konačno bila kratka i jasna.

Već sam zahvalio na ispunjenju želje; bio sam siguran da će novac stići i više nisam htio misliti na njega ili pasti u iskušenje sumnje. Moja je želja trebala zadržati svoju snagu i energiju.

Nekoliko tjedana kasnije bili smo pozvani u Düsseldorf na Uneskovu gala večeru da ondje prodajemo srećke u humanitarne svrhe.

Kupili smo, kao i svaki put, nekoliko srećaka i za sebe. No, te večeri nijedna naša srećka nije bila dobitna. Nismo dobili nijednu knjigu ni fen. Čak niti neki jadni CD. Sve su nagrade već bile izvučene i podijeljene sretnim dobitnicima, osim jedne: glavnog zgotitka, novog novcatog Jaguara.

Odjednom, u istoj sekundi u kojoj se divovski kotač lota zadnji put počeo okretati, znao sam da je došao trenutak u kojem će se materijalizirati moja želja. Bio je to veliki trenutak. U tom sam trenutku bio svjestan svemira i svih njegovih darova. Znao sam da će u tom trenutku moja želja biti ispunjena. Bio sam povezan, bio sam jedno sa svemirom i samo sam uzdisao: »O, moj Bože, sada će se dogoditi«, a Michaela me zbunjeno promatrala. A ipak, iako sam imao »predosjećaj«, bio sam podjednako zapanjen kao i Michaela, kada je vođitelj Kai Pflaume pročitao broj moje srećke. Kai je bio toliko iznenađen što me vidi na pozornici da je odmah ondje, na licu mjesta, nekoliko puta provjerio broj moje srećke. No, nije bilo nikakve sumnje da sam upravo ja izvukao glavnu nagradu te večeri, Jaguar u vrijednosti od 111 000 njemačkih maraka.

Postavljalo se pitanje koju li ću cijenu uspjeti dobiti za auto, jer smo Michaela i ja bili svjesni da ga ne možemo zadržati. Dobitak je trebao osigurati nastavak mog spisateljskog rada. Jedna ugledna autokuća preuzela je posao prodaje i oglasila cijenu od 104 000 njemačkih maraka.

Prošlo je tjedan dana, pa još jedan tjedan, a nakon njega i sljedeći. Auto nitko nije htio kupiti. Bilo je dovoljno klijenata u salonu, no svi su prolazili kraj našeg vozila i kupovali isti model za punu cijenu.

Nakon tri tjedana spustili smo cijenu na 99 000. Autokuća nije bila oduševljena. Strahovali su da će sami sebi pokvariti cijene. Naposljetku su ipak popustili zbog mog inzistiranja. Opet je prošlo tjedan dana, pa još jedan, a auto je i dalje bio na prodaju.

Nakon duge borbe uspjeli smo ponovno sniziti cijenu auta na 88 000 njemačkih maraka. Uzalud. Prodaja auta i nadalje se činila nemogućom misijom. Nikome ništa nije bilo jasno. Vozilo je bilo prava prilika. Nije nedostajalo klijenata, a opet, automobil, koji je u međuvremenu stajao odmah kraj ulaza, nitko nije htio kupiti čak ni po cijeni od 85 000 njemačkih maraka.

Michaela i ja nismo više ništa razumjeli. Novac koji smo priželjkivali bio je tu, praktički pred našim očima, ali činilo se da ne postoji način da dođe do nas.

Rješenje je bilo posve jednostavno. Dosad smo sve što smo *uspješno poželjeli* i dobili, čak i ovaj auto. Unatoč tome nismo uspjeli shvatiti što je pošlo nizbrdo. Odlučili smo se smiriti, sjesti i zapitati se o čemu je riječ.

Odjednom nam je sve postalo jasno. Nismo *razumjeli*. Um tek rijetko može biti od pomoći kada *uspješno želimo*. Intuicija nas najčešće navede na put kojim treba dalje krenuti. Odgovor je bio podjednako logičan i jasan. Poželio sam da mi se vrati iznos kojeg sam se odrekao u korist filma te da godinu dana možemo živjeti od tog iznosa.

Zamolio sam iznos od oko 80 000. Ili možda ne? Nisam se, naravno, mogao točno prisjetiti. Dopalo mi se ponavljanje božanskog broja 7. Egzaktno točni iznos koji sam poželio bilo je 77 777 njemačkih maraka.

Užurbano sam nazvao autokuću, a ondje nisu bili ni najmanje oduševljeni mojim prijedlogom. Odbijali su prodati auto po tako niskoj cijeni. Tek su nakon poduže rasprave i protiv svoje volje pristali na moj prijedlog.

Prošlo je tjedan dana, pa opet još jedan tjedan, a auto se i nadalje nije prodavao. Nisam više shvaćao svijet oko sebe. Sada je ipak sve bilo u redu? Zašto moja narudžba nije bila isporučena?

Ponovno sam nazvao autokuću. Upitao sam je li cijena auta uistinu snižena na iznos od 77 777? Nakon podulje rasprave i povuci-potegni, priznali su mi da ću od njih, doduše, dobiti 77 777, prodaju li auto, ali da žele nešto na njemu i zaraditi te da je cijena vozila 82 000 njemačkih maraka. Tek nakon što sam tvrdoglavo inzistirao da stave dogovorenu cijenu, pristali su na moj prijedlog, vjerojatno i iz razloga da me se konačno otarase.

Ni dva sata nakon toga uslijedio je poziv. Moj auto bio je za tu cijenu prodan gotovo odmah.

Iako razdragan, gotovo sam se razljutio. Zašto sam bio takav idiot da nisam zaželio 88 888 ili 99 999 njemačkih maraka — ili pak novac koji bi bio dostatan za dvije godine? U tom bih slučaju za svoj Jaguar dobio znatno više.

No, bih li doista i dobio više od 77 777? Taj novac bio je i više nego dovoljan za nas dvoje

i naše potrebe. Vjerojatno se radilo o realnom iznosu koji je mi je pripadao? Ili je narudžba bila jednostavno samo precizno isporučena?

Najveće iznenađenje u cijeloj priči tek slijedi. Ni godinu dana ranije moja čudesna Michaela također je osvojila auto! Malu crvenu Toyotu koju i dandanas vozimo.

Kako je do toga došlo? Pa, Michaela mi je ispričala kako je nekoliko tjedana ranije od svemira poželjela auto. Nešto kasnije ću vam ispričati sve o tom čudesnom dobitku.

Da se vratimo na Jaguara: da sam tada zapisao svoju želju, uštedio bih samome sebi pokoju glavobolju i nekoliko tjedana iščekivanja. Kada se želja ostvarila, samo sam se nejasno prisjećao što sam točno poželio.

Uostalom, događa se prilično često da nam se određeni dijelovi isporuke više ne sviđaju. Taj dio sigurno nismo poželjeli. Uvjereni smo da je uslijedila pogrešna isporuka. No, napisano dokazuje kako smo uistinu netočno i neprecizno

formulirali svoju želju i pokazuje da svemir točno isporučuje.

Zapisujemo li želje, upravo ćemo tako u kratkom vremenu naučiti kako postupati s razlikom između željenoga i isporučenoga. Uspoređujemo li način rada, uskoro ćemo toliko precizno formulirati vlastite želje, da će nam život poprimiti »čudo«-tvorni oblik. Ovladamo li pravilnim odabirom riječi, *uspješno željeti* postat će prilično jednostavno.

Zapisivanjem svojih želja dobili smo dokaz da naša mala tvornica želja funkcionira te da nije riječ o izmišljotini. U vrlo kratkom vremenu ispisat ćemo mnogo takvih papirića, naše će se početne brige uskoro raspršiti, a začuđeno vjerovanje se naposljetku pretvoriti u izvjesnost.

Ništa nije tako uspješno kao uspjeh
jer on za sobom povlači daljnje uspjehe.

Kada sam ponovno započeo sa željenjem, skupio sam mnogo takvih papirića. Bili su mi potrebni mnogi dokazi jer sam nekoć bio učenik

prirodoslovne gimnazije. Kao što je nadaleko poznato, ondje se školuju skeptični realisti. Stoga mi je bilo potrebno izvjesno vrijeme da preodgojim svoj um te da ga uvjerim u djelotvornost papirića sa željama. No, naposljetku su papirići i za moj um bili dovoljno uvjerljivi. Um je shvatio da željenje funkcionira te ga podržao i prema tome se usmjerio.

Rado koristim papiriće. U mojoj radnoj sobi dvije velike plutene ploče za poruke ukrašavaju uzdužne zidove te je stoga »kreativni kaos« kod mene pregledan. Ta »papirologija« nije za svakoga; mnogi su mi rekli da im je draže da svoje želje zapisuju u poseban kalendar želja ili da ih drugom bojom zapišu u dnevnik.

Način zapisivanja uistinu ima više prednosti.

Kao prvo, kasnije je lakše razumjeti kojim smo putem vrludali dok nismo formulirali želju, od onog početnog, nedefiniranog: »Želim puno ...« pa do konačne verzije. Pri sljedećoj želji možemo preskočiti mnogo praznog hoda.

Druga prednost je što želje i način na koji su ispunjene možete provjeriti uvijek, čak godinama

poslije. Iz napisanog možemo mnogo toga naučiti, i to ne samo formuliranje želja u budućnosti. Imamo primjer neoborivog dokaza, crno na bijelo, koji možemo pokazati svojem umu kada iznova posumnja i te događaje počne pripisivati »slučajnosti«. Povrh toga, ono napisano iznova nam daje mogućnost da pronađemo dovoljno motivacije da nešto iznova *uspješno zaželimo*. Ne sjetimo se uvijek te mogućnosti, pogotovo ne u situacijama kada nam voda dođe do grla.

I last but not least veliki je užitek i zabava zapisivati svoje uspješne doživljaje!

Jasno, kratko i precizno formuliranje

Što smo precizniji pri formuliranju svojih želja, to će točnije biti izvedena naša narudžba. Što smo neodlučniji i rastreseniji, to više mogućnosti postoji da ćemo dobiti nešto drugo, a ne ono što smo uistinu zamislili.

Želimo li, primjerice, ormar za dnevni boravak, tada je mudro opisati kako ormar treba izgledati i na koje će mjesto u sobi doći. Koja

boja, drvo i veličina te koji bi predmeti trebali naći mjesta u njemu. Nismo li zaista precizni, postoji mnogo manevarskog prostora između zamišljenog i isporučenog te postoji mogućnost da ćemo dobiti nekakav ormar koji uopće nećemo moći upotrijebiti.

Bez obzira na to koliko točaka sadrži naša narudžba i koliko smo je detaljno zabilježili, sve će točke uredno biti isporučene.

Unatoč tome, primijetit ćemo da je bilo još mnogo drugih pojedinih točaka koje smo zaboravili i koje nam sada smetaju. Nije važno da sastavite katalog s tisuću točaka jer ima sigurno još stotine tisuća detalja i finesa koje nam nisu pale na pamet i koje su nam isporučene na način koji nismo poželjeli.

Pokušajte sve sročiti u dvije
ili tri rečenice.

Zvuči kao proturječje, ali ipak nije. Moramo li biti precizni i kratki, tada ćemo biti primorani da prodremo do istinske jezgre svoje želje. Možemo li nešto izraziti u dvije rečenice, sami ćemo znati što zaista želimo.

Kada autor producentu treba predstaviti svoju ideju, tada se od njega očekuje da ideju izrazi jednom rečenicom. Ako nismo u stanju vlastitu priču prenijeti u nekoliko riječi, tada nam to tek pogotovo neće uspjeti s mnogo riječi. Iz tog razloga autori često vrlo dugo rade na tome da osnovnu ideju svoje priče sažmu u što je moguće kraći koncept. Vrlo je slična situacija i s piscima reklamnih tekstova koji ponekada smiju upotrijebiti tek dvije ili tri riječi. No, upravo u tih nekoliko riječi treba biti sadržana cijela bit.

Što smo kraće formulirali svoju želju, to će se preciznije ona ostvariti. Što više riječi i rečenica koristimo, to će nam narudžba, a time i isporuka želje, postati razvodnjenija i zbrkanija. Kratka rečenica koja pogađa bit, ima jaču snagu nego esej od dvije stranice.

Često sam se imao prilike uvjeriti kako i nekoliko riječi može imati veliku snagu.

Nenamjerna, **a ipak** uspješna želja
Televizija me proslavila i već sam s dvadeset i dvije godine bio vrlo poznat. No, ne i u kazalištu.

Televizija i kazalište tada nikako nisu išli zajedno. Televizijski glumci bili su u kazališnom svijetu ismijavani i na glasu kao glumci drugoga ranga.

Bilo je izuzetno teško, gotovo nemoguće, da televizijska zvijezda poput mene dobije dobru ulogu u nekom renomiranom kazalištu.

Jednog sam dana u kazalištu »Residenztheater« vidio izvedbu Hamleta s Michaelom Degenom u naslovnoj ulozi. Predstava je na mene ostavila dubok dojam i poželio sam zaigrati u tom kazalištu po svaku cijenu. Radilo se o nemogućoj misiji. Nisam uspio dobiti čak ni termin kod dramaturga ili tadašnjeg intendanta Kurta Meisela. To me toliko razljutilo da sam svu svoju frustraciju prenio na velik list papira. U žaru bijesa na njega sam velikim slovima zapisao: »Igram u tom kazalištu! Još ove godine! A ulogu ću sam odabrati!«

Kako bi baš svi mogli vidjeti koliko sam ogorčen, taj sam papirić stavio na zid. Kratko, precizno i sigurno, napisano je pogađalo ono što sam želio. Bio sam uvjeren da se nešto mora dogoditi.

Tri mjeseca kasnije nazvali su me iz kazališta Residenztheater. Htjeli su da navratim do njih. Što se dogodilo? Michael Degen radio je inscenacije Fausta I. i Fausta II., a uloge nije želio dodijeliti glumcima iz vlastite kuće, već je tragao za novim, svježim i nepotrošenim licima, poput mene. Na audiciji sam pred njime odglumio ulomak u kojoj se u Faustu I. pojavljuje direktor kazališta.

Michael Degen poslao me kući te sam tri dana poslije morao izvesti svoju interpretaciju učenika u Faustu. Degen me tada zaista upitao koja mi se uloga više dopada te koji bih lik želio glumiti.

Zamolio sam ga da mi dade vremena za razmišljanje te upitao svog oca za savjet. On je bio mišljenja da je bolje da odigram ulogu učenika, klasičnu ulogu koja u Faustu II. dobiva na važnosti i prerasta u vrlo veliku ulogu.

Tako se dogodilo da sam još iste godine u kazalištu Residenztheater u Münchenu zaigrao ulogu koju sam sam odabrao.

Intendant Kurt Meisel mi je istog tjedna ponudio trogodišnji ugovor. No, nisam se želio vezati uz neku kazališnu kuću na toliko vremena.

Na vlastite sam oči vidio kakve su bile reakcije mojih kolege koji su tek s crne oglasne ploče doznali koja im je uloga dodijeljena. Bio sam previše slobodnog duha da bih podnio nešto slično.

Tada sam, a da toga nisam bio svjestan, vrlo točno i precizno zaželio ostvarenje jedne želje te to iskazao vješanjem ceduljice na zid. Nisam nimalo sumnjao da će se stvari upravo tako odigrati.

Pravilo broj 3

Zahvala — turbopospješivač uspješnih želja

Kada svoje želje prenesemo na papir, zahtjev ćemo zaključiti zahvalom. To je iznimno važno! Zahvala sadrži mnogo pozitivnih aspekata za naše *uspješno željenje* pa ću ih na ovom mjestu ukratko spomenuti.

Povećati dobrotu

Započnimo sa zahvalom promatrati sve uspješno u svojim životima. Obratimo pozornost na čudesne stvari koje nam se događaju svaki dan.

Darujmo im naše poštovanje i priznanje. Time ćemo prepoznati da je već mnogo toga u našem životu savršeno u redu. Postanimo svjesni koliko smo toga dosad uzimali zdravo za gotovo te koliko pozornosti pridajemo onim malobrojnim stvarima u svojem životu kojima možda nismo zadovoljni.

Napišemo li spontani kratki popis na kojem će stajati sve ono uspješno u našem životu, začudit ćemo se koliko se stavaka na njoj nalazi. Često je slučaj da od deset stvari njih osam čudesno funkcionira, no mi ćemo i nadalje neprestano zuriti u onih nekoliko negativnih aspekata. Naravno da na takav način nedostaci dobivaju na važnosti, a čudesno postupno gubi draž i postaje nevažno. Promatramo li uvijek samo ono što nam se ne sviđa, to će nas odvesti do točke kada nam se cijeli naš život više neće činiti ugodnim.

Stalni pogled na naše nedostatke
zapriječit će nam pogled na naše bogatstvo.

Možda jednostavno u načelu previše pozornosti pridajemo onome negativnom. Živimo

previše se uspoređujući s drugima. Najčešće su to usporedbe koje nas čini nesretnima. Čudnovato je da kod drugih uvijek uočavamo i promatramo samo pozitivne aspekte zbog kojih nas obuzima osjećaj manje vrijednosti jer ne možemo biti takvi i imati sve to.

Sljedeća kratka vježba s popisom prilično će nam pomoći u pokušaju da jednom sami sebe promotrimo izvana.

Odaberi miran trenutak i opušteno sjedni. Usredotoči se na samog sebe. Promatraj se sa smiješkom. A sad prizovi u sjećanje sve krasne trenutke u svome životu. Koliko si toga dosad već postigao. Kolikim si ljudima pomogao. Koga si dosad usrećio. Promatraj se iznova u tim čudesnim trenucima svoga života. Promatraj ih bez tuge. Dosad si bio sposoban postići sve to. To je tvoja snaga, tvoj talent i tvoje umijeće. I u budućnosti ćeš uvijek iznova biti spreman za to. Sve to ponovno možeš ostvariti.

Sada se promotri u svojoj sredini. Promatraj svoju obitelj, prijatelje, svoju rodbinu. Ti si im

važan. U njihovim životima nešto značiš. Tvoja ljubav prema njima tvoje je bogatstvo. Ti si za njih podrška, uporište i uzor. Snagom svojih riječi, svakim svojim djelovanjem mijenjaš i njihov život. Kroz tebe ostvaruju mnogo toga što bez tebe, bez tvojeg ohrabrivanja, tvoje pažnje i tvoje ljubavi možda ne bi uspjeli ostvariti. Vjerojatno je sama tvoja prisutnost često bila dovoljna.

Osjeti zahvalnost za mogućnosti koje ti je život dosada pružio, a to je da pokažeš svoju veličinu.

A sada se usredotoči na trenutke u kojima su ti dosad tvoja obitelj i prijatelji pomogli. Koliko ljudi ima dobro mišljenje o tebi? Koliko te ljudi voli, iako ti to uvijek ne mogu pokazati? Koliko snage i veselja ti uvijek iznova daju? Koliko često se s tobom prepiru radi istine jer si im važan?

A sada se promatraj u svojoj neposrednoj okolini. Koliko si čudesno uspio ostvariti sve dosad, unatoč katkada i najtežim mogućim okolnostima. U mislima se osvrni oko sebe. Ovo si sve stvorio ni iz čega. Ti si stvaratelj svoga vlastita svijeta.

Promatraj se pun dobrote i topline. Život i tebe obilato daruje. Osjeti koliko je sve čudesno. Osjeti svoju zahvalnost.

A sada otvori oči i započni zapisivati ove čudesne stvari na svoj kratki popis. Bit ćeš začuđen koliko toga u tvom životu već sada izuzetno dobro funkcionira.

Time ćemo stvoriti i i pokrenuti novi krvotok. Umjesto da stalno razbijamo glavu vlastitim problemima, prepoznat ćemo dobro koje već postoji u našem životu. Što češće ponavljamo tu vježbu, to ćemo jasnije prepoznati događaje i ljude u svome životu koji rade u našu korist. Prepoznat ćemo da je naš život na mnogim poljima poput rijeke.

Zahvalom se
čudesno množi.

Upremo li pogled u nešto, tomu ćemo predmetu dovesti energiju. Zahvalom ćemo povećati sve one dobre stvari koje već postoje u našem

životu jer im još uvijek dovodimo energiju. Život će postati sve čudesniji jer smo svijest usmjerili na ono lijepo u našem životu. Zahvalnost će ispuniti srce. Zahvalnost nas čini čistim izvorom energije. Što je jasnija i čišća energija, to će brže i preciznije moći djelovati naše želje.

Preseliti se u sadašnjost

Temeljna misao zahvale nije samo povezanost sa svemirom i rijekom života, već i skretanje željenih događaja u sadašnjost.

U trenutku kada zahvaljujemo, želja će biti uslišana i već se manifestira jer zahvaljivanje premješta želju u sadašnjost.

Zahvalu je moguće usporediti s amenom koji izgovaramo na kraju molitve. Amen ovdje prevedeno znači: »Istinito, sigurno!«. Tako i jest.

Energije molitve i želje vrlo su slične. U oba slučaja obraćamo se nekom višem sustavu i molimo za rješenje. Jedno i drugo, molitvu i želju, pečatimo ili zaključujemo amenom ili zahvalom.

Ojačati vjeru

Zahvala će odstraniti sve sumnje i brige. Vjerujemo u izvedbu. Osjećamo sigurnost. Kao i u svakodnevnom životu zahvaljujemo samo za stvari koje su se već dogodile. »Hvala što to činiš za mene.«

Zahvaljujemo samo za nešto za što smo posve sigurni da će biti izvedeno.

Zahvalom potvrđujemo svoj zahtjev. Želja je zapečaćena. Ona je poput potpisa na dnu ugovora. Djeluje i u najgorim bezizlaznim situacijama, u što smo se Michaela i ja mogli nebrojeno puta uvjeriti.

Kao što sam već spomenuo, Michaela i ja smo unutar jedne godine dobili dva automobila. Već sam ispričao priču o čudesnom dobitku Jaguara. Ni dvanaest mjeseci prije dogodilo nam se slično »čudo«.

Želja za vozilom

Michaela je imala nezgodu s našim starim gradskim autom te smo tu staru krntiju koja je bila

dobrano slupana, morali prodati. U to sam vrijeme svaki dan zbog priprema našeg filma »A to je tek početak« morao putovati od Bonna do Kölna. Hitno nam je bilo potrebno drugo vozilo za Michaelu. Ali odakle ga stvoriti? Posve jednostavno: zaželjet ćemo ga. Umjesto živciranja zbog prometne nezgode, pozdravili smo promjenu u svojem životu i bili spremni pustiti novi auto u svoj život. Kako? To više nije bio naš problem.

Nekoliko tjedana poslije, nakon što smo već odavno zaboravili na našu želju, bili smo pozvani u Köln na jednu galavečeru te smo marljivo kupovali srećke za lutriju u dobrotvorne svrhe. Beskrajno smo dugo čekali da započne izvlačenje. Naposljetku smo postali vrlo umorni i svoje srećke dali prijateljima te se zaputili kući.

Sljedeće jutro probudio nas je prijatelj. Odmah će navratiti do nas, jer je jedna od naših srećaka bila dobitna, riječ je tek o sitnici, no svejedno bi nam osobno rado predao skromni dobitak.

U našoj smo kuhinji upravo održavali *casting*. Ondje smo montirali malu kameru, a Clelia Sar-to imala je probno snimanje za ulogu u našem novom filmu namijenjenom distribuciji u kini-

ma, kada se odjednom dotični prijatelj stvorio kod nas. Dar koji je držao u uzdignutoj ruci bio je doista malen. Radilo se o ključu. Ključu automobila. Vozilo se nalazilo se u predvorju MCM-ova studija, spremno da ga preuzmemo. Michaelina srećka bila je doista izvučena te noći kao glavni zgoditak. To se dogodilo bez znanja novinara! — Bilo je to gotovo jezovito jer je Michaelina najveća potajna želja bila, da ako bude došlo do iznenadnog slučajnog, čak i velikog zgoditka, nitko o tome ništa ne dozna. Michaela ne voli da mediji od takvih stvari naprave veliku predstavu.

Situacija je bilo gotovo groteskna. Kada smo stigli do predvorja, radnici su već počeli s rastavljenjem pozornice. Usred poslovne užurbanosti stajao je naš novi auto, usamljen, napušten, zaboravljen, a opet uočljiv kao da je na izložbi. Kada smo se uputili prema vozilu, nitko nije vodio brigu o nama. Nitko nije postavljao nikakva pitanja jer su svi bili zabavljeni svojim poslom.

Stavili smo ključ u bravu. Savršeno je odgovarao. Srca su nam glasno tukla kada smo ga upalili. Motor je preo da je bila milina. Michaela nije

mogla doći k sebi od sreće. Sve balone s lijepim željama strpali smo u auto te se posve neopaženi odvezli iz predvorja, pokraj velike gužve radnika i građevinskih strojeva. Michaela je osjećala duboku zahvalnost što je svemir prihvaća.

Nekoliko dana poslije stigli su nam dokumenti vozila. Još uvijek vozimo taj auto, dapače, trenutno je to naše jedino prijevozno sredstvo.

Naša želja je još jedanput bila uslišana na čudesan način. Bili smo sretni. Naravno, tko to ne bi bio? Ali, da budemo iskreni, dogodilo se upravo ono što smo poželjeli te smo na taj način događaj privukli u svoj život. Nevjerojatno, a opet jednostavno.

Probleme jednostavno otpustiti

Zahvala nudi još jednu prednost. Zahvala je dokaz da smo potragu za rješenjem svojeg problema konačno otpustili.

Čudesno je da pri *uspješnom željenju* svoje brige i probleme jednostavno možemo predati »drugima« i to osnažiti svojom zahvalom.

»Dragi Svemire, dragi anđeli, dragi Bože, ili tko god od nadležnih, molim te, pobrini se za to i molim te, javi mi kada mogu nešto napraviti. Očekujem jasne znakove. Jer upravo sad činim ono što vam je najmilije. Ugađam samome sebi. Zahvaljujem vam za vašu pomoć.«

Od toga se trenutka time više ne trebamo zamarati. Jer bi to u protivnome značilo da sumnjamo u one kojima smo povjerali zadatak. Ako smo vlastite probleme doista otpustili, tada znamo da će se o njima voditi računa, a mi možemo, bezbrižno i dobro raspoloženi, uživati.

Probleme otpustiti, a ne razbijati glavu nad njima.

To je upravo ono što već godinama činim sa svojim brigama. Jednostavno ih otpustim. Više ne »gruntam«, ne razgovaram, ni sam sa sobom ni u mislima s drugima ljudima, ne promišljam varijante i alternative, ne razbijam glavu njima, ne pokušavam na sve moguće načine pronaći razumno rješenje. Jednostavno otpustim problem. Tek kada i ako dobijem impuls da krenem u

akciju, to i učinim. I gle čuda, uvijek napravim ono pravo. To »otpuštanje problema« također je nešto što sam morao naučiti.

Kada sam preko noći ostao sam

Prije mnogo, mnogo godina posve iznenada sam zapao u najveći očaj. Moja tadašnja partnerica, s kojom sam živio pet godina, upoznala je drugog muškarca. Željela je biti s njim. Provodila je svoje dane i noći s njim, a ja sam patio i bio u stanju najdublje nesreće. Ništa nisam jeo, a od puste tu-ge i ljubavnih jada nisam mogao ni spavati. Srce mi je prepuklo. Plakao sam, divljao, očajavao.

Povrh toga, mediji su opširno izvještavali o novoj ljubavnoj sreći dvoje ljubavnika, dok su mene okarakterizirali kao gubitnika, kao peti kotač na autu, kao »luzera« koji samo šteti novonastaloj ljubavnoj sreći. Iznutra sam bio duboko povrijeđen, a u javnosti osramoćen te sam tada dodirnuo dno dna.

Nakon tjedan dana do ruku mi je došla knjiga u kojoj je između ostalog stajala ova molitva:

*Gospodine,
Daj mi smirenosti
Da prihvatim stvari
Koje ne mogu promijeniti,
Hrabrosti da promijenim
Ono što mogu promijeniti,
I mudrosti
Da razlikujem jedno od drugoga.*

To sam negdje usput pročitao. Kako mi je molitva mogla pomoći u toj situaciji?!

Sljedećeg jutra, nakon deset dana najdubljeg očaja, iznova duboko tonući u svoje misli, izgovorio sam tu molitvu. Toliko sam bio iscrpljen da više nije postojalo ništa za što bih se mogao uhvatiti, ništa za što bih se mogao boriti. Moja je partnerica htjela živjeti s drugim muškarcem i tu se više ništa nije dalo promijeniti.

Odustao sam. Bio sam poražen. U cijelosti sam se prepustio.

No, odjednom su nemarno izgovorene riječi zaživjele. Odjednom sam bio pun nade. Kao da je netko dodirnuo prekidač svjetla; bio sam

ispunjen, prožet dubokim povjerenjem. Počeo sam po stanu plesati, pjevati, kuhati: bio sam sretan u svojoj najdubljoj nesreći. Osjećaj sreće bio je toliko silovit da su mi oči uvijek iznova bile pune suza radosnica.

Takvo je stanje potrajalo gotovo godinu dana. Prožet dubokom srećem doživljavao sam svijet na posve novi i posve drukčiji način. Ispunjen osjećajem uzajamnosti, povezanosti sa svemirom, ili Bogom, ili mojim višim ja, ili kako god to nazvali, bio sam skroz naskroz sretan. Sve je istovremeno bilo i nebitno i bitno.

Moja partnerica mi se vratila. Osjetila je snagu koja je iz mene proizlazila. No, više u sebi nisam mogao pronaći svoju nekadašnju ljubav prema njoj. Osjećao sam brižnost i poštovanje, te naučio praštati i priznavati vlastite pogreške. No, prije svega sam naučio kako k sebi pustiti ljubavi i utkati je u svaku svoju radnju. Novinari su mi ponudili da će iscrpno izvještavati o mom stanju, da će me rehabilitirati, ali sve mi to odjednom više nije bilo važno. Bio sam sretan i ispunjen. Javno mnijenje za mene više nije bilo važno.

Tko želi vidjeti istinu, vidjet će je. Moj razum je sigurno bio drugog mišljenja, ali preispitivao sam svoje osjećaje, intuiciju te se od toga dana izvrsno snalazim s njima.

Tek sam mnogo kasnije osvijestio što je prouzročilo moj osjećaj sreće: svoje sam brige jednostavno otpustio. Sav je teret spao s mene. Od tog sam trenutka mogao slobodno i bez prisile iznova živjeti život na svoj način. Nije postojalo ništa što sam morao iznuditi. Za mene će se pobrinuti.

Zašto se brinuti o nečemu što ne možemo mijenjati. Uzaludan trud i muka u ljubavi te gubitak energije.

Svu svoju energiju mogao sam upotrijebiti za davanje ljepote svom životu.

Kroz taj sam doživljaj spoznao da većina problema na čudnovat način postoji samo u našem razumu. Ono što sam isprva smatrao negativnim, gotovo uvijek se poslije prometnulo u moju korist.

Bez obzira na to je li riječ o tramvaju koji nam je pobjegao ispred nosa, odbijenom scenariju ili

neprihvaćanju partnera. Poslije toga je uvijek slijedilo nešto veće što me vodilo novom, fantastičnom »čudu«.

Sve se događa za moje dobro.

To je duboka izvjesnost koju otada osjećam. Sve neugodno i »negativno« samo su korektiv koji će me vratiti na moj put k sreći.

Kroz ljubavnu dramu postao sam ponovno slobodan za drugu partnericu te sam na taj način upoznao Michaelu, najveću sreću svog života.

Pravilo broj 4

Uvjeriti razum

U djetinjstvu smo naučili kako da nam želja što prije bude uslišana: moljakamo, cendramo i glasno se deremo sve dok konačno ne dobijemo lizalicu.

Želimo li nešto, postupak je upravo obrnut: ne molimo, ne pokazujemo što nam sve nedostaje i koliko smo zbog toga nesretni — sasvim suprotno:

Znamo
da dobivamo ono što želimo,
da nam to pripada te
da će nam to uvijek stajati na raspolaganju.

To za većinu nas znači da najprije moramo promijeniti način razmišljanja: zašto je sve uvijek na raspolaganju? Zašto željenje uopće djeluje?

Dosad sam upotrijebio sliku svemira kao velike robne kuće kataloške prodaje, no sada ćemo se malo pozabaviti fizikalnim zakonitostima kako bismo uvjerali svoj um da nam se želje doista ostvaruju.

Bez brige, neće biti teško, nego više napeto. Većinu toga smo već čuli u školi na satu fizike, možda je to tada bilo tek suhoparno gradivo bez ikakve poveznice s našim životom. Sada će činjenice zaživjeti novim životom. Međusobno povezane daju potpuno novu sliku stvarnosti. Dakle, samo hrabro, upustite se na putovanje u svijet onkraj vidljivoga. To je putovanje za naš um neizbježno kako bi mu uspješno željenje postalo »razumno« i kako bi ubuduće podržao naša nastojanja.

Malo fizike

Sve je energija. Ne postoji ništa drugo osim energije. Materija je čista energija. I mi ljudi sastojimo se isključivo od energije. Podjednako su tako misli, osjećaji, emocije, događaji i situacije samo različiti načini pojavnosti energije.

Od čega se sastoji materija? Iz sićušnih male-nih dijelova koje nazivamo atomi. Predmeti se načelno razlikuju tek sastavom atoma i načinom na koji su atomi nanizani. Sva materija na ovome svijetu sazdana je iz tih atoma. Atomi se vežu na druge atome, ulaze u veće komplekse ili se opet razdvajaju.

Atomi se mogu podijeliti u još manje elementarne djeliće, poglavito na protone, neutrone i elektrone. Pojednostavljeno to možemo zamisliti na sljedeći način: između protona i neutrona koji grade jezgru atoma i elektrona koji u putanjama kruže oko njih postoji mnogo praznog prostora. Nezamislivo, ali istinito: da je jezgra atoma velika poput graška, elektronska ovojnica bila bi udaljena 170 metara. Većina onoga što

zapravo »vidimo« jest samo praznina. Svejedno je percipiramo kao materiju. Međutim, mi je takvom doživljavamo, ali ona to u stvarnosti nije.

Ništa nije onako kao što izgleda.

Primamo različite titraje i u svojem mozgu informacije prerađujemo u čvrstu predodžbu, odnosno »prevodimo« ih. Budući da ih gotovo svi ljudi vrlo slično prevode, odnosno barem to tako pretpostavljamo, stvari »vidimo« i »doživljavamo« na vrlo sličan način.

Boje, primjerice, u stvarnosti ne postoje na način na koje ih mi percipiramo. Titraji dolaze do našeg oka, ondje se pretvaraju u električne impulse te nam mozak stvara sliku onoga što »vidimo«. Različite frekvencije boja u nama čak pobuđuju osjećaje te nas potiču na titranje. Stoga neke boje smatramo hladnima ili toplima, iako materija uvijek posjeduje istu temperaturu.

Sve je, dakle, sačinjeno od atoma koji su pak sastavljeni od elementarnih čestica, a one su enormna količina energije.

Tek kada shvatimo da je svaki predmet na ovome svijetu, svaki čovjek i svaka situacija samo

energija u različitim oblicima, razumjet ćemo na koji način možemo utjecati na energiju. Fizičari Marie i Pierre Curie promatrali su 1933. kako materija nastaje »ni iz čega«. Došli su do znanstvenog otkrića da se energija može pretvoriti u masu.

Ovdje u igru ulazi vrlo važan element za *uspješno željenje*: energijom se može upravljati, i to snagom misli. Naše su misli poput laserskog pištolja koji energiju može usmjeriti na jednu točku. Svjetlo žarulje i svjetlo lasera znatno se razlikuju jer je jedno od njih difuzno svjetlo, fotoni bruje u svim smjerovima, a ono drugo je usmjereno svjetlo. Na isti način snaga naših misli upravlja sveprisutnom energijom te se ona zgušnjava u određeni oblik.

- Ništa nije onako kako to vidimo.
- Materija je energija, nastaje kroz energiju i pomoću energije zadržava određeno stanje.
- Bez energije nema materije.
- Energijom se može upravljati.
- Svaka je misao čista energija koja pak djeluje na energiju.

Ako iz energije proizlazi masa i ako su misli čista energija, tada stalno oko nas nastaju stvari koje materijaliziramo. Jer, naposljetku, neprestano mislimo i razmišljamo. Da bismo konkretno privukli svoje želje u svoj život, moramo samo učiniti sljedeću stvar.

- Koristiti se snagom misli.
- Pripremiti se da budemo spremni za ono što želimo.

U tu ćemo se svrhu okoristiti dvama zakonima.

Zakon očuvanja energije

Postoji fizikalni temeljni zakon na kojem je sazdan naš cijeli život. On govori, kao što smo već imali prilike čuti, da se svaki oblik koji se manifestira sastoji od energije te da se može pretvoriti u drugi oblik. Također kazuje da se energija nikada ne gubi, već se samo može promijeniti. Može se promijeniti, transformirati, ali nikada ne može nestati u »zraku«.

Prirodoslovni filozof Demokrit (470. — 371. prije Krista) otkrio je da ništa na ovom svijetu uistinu ne nestaje, već se uvijek mijenja. Današnja fizika oslanja se na ovu teoriju.

Što to znači za *uspješno željenje*?

Podjednako kao što se materija može promijeniti u druge oblike ili u nama nevidljivu energiju, i isprva nevidljiva energija može se promijeniti u materiju. Mi možemo utjecati na promjenu oblika.

Energija je uvijek ta koja stvara nove oblike. Svijest upravlja i zadržava energiju.

Ono što mislimo pretvara se u materiju.

To može biti i ono prividno nemoguće. Kao što je, primjerice, unutar godine dana osvojiti dva auta, pronaći ljubav svog života, odgovarajući posao, idealan stan ili možda samo rabljenu perilicu rublja.

Svaka je želja energija koja se šalje i ima želju da se konkretizira, odnosno preobrazi u materiju.

Što su intenzivnije misli koje šaljemo, to će jača biti energija. Što su misli jače nabijene emocijama, to će biti snažnije.

Isto se, nažalost, događa i s negativnim stvarima. Negativne se misli također žele učvrstiti. Energiji je svejedno što mislimo. Ona ne razlikuje između dobra i zla, ne poznaje moral te ne iznosi svoj vrijednosni sud. Energiji je svejedno u što će se preoblikovati. Ona naprosto izmjenjuje razne oblike, a pri tome se rukovodi tek jednim načelom:

Energija prati pozornost.

Ako smo nesretni, vrlo često u svemir šaljemo negativne misli.

»Tako sam nesretna.« »Jako mi je loše.« »Nitko me ne voli.« »Treba me žaliti.« »Sve je tako beznadno.« — To su za svemir energetski zapovjedne rečenice. Naša će se nesreća učvrstiti.

No, isto načelo također može raditi i u našu korist. — Misaona energija se i dalje zgušnjava. Različite energije se spajaju, ljudi ih uhvate u pro-

lazu, smatraju vlastitim idejama, rade na njima te nam odjednom pred vratima stoji željeni partner, iščekivani događaj ili dugo željeni predmet. Riječ je o različitim oblicima energije.

Da budemo precizniji, na našem svijetu postoji nevjerovatna ponuda svega i svačega, ali je upitna raspodjela. Sve već postoji. Za svakoga. I za nas. Riječ je tek o odnosu ponude i potražnje. Već prema tome što energetski zahtijevamo, nešto će se raspodijeliti ili nastati kako bi ušlo u naš život.

Živimo li u svijetu oskudice, tada smo naručili upravo tu oskudicu. Ono što dobivamo jest doživljaj oskudice, dok naš susjed možda pliva u obilju, jer je, vrlo jednostavno, samo zahtijevao obilje u svom životu.

Tek kada konačno shvatimo da od svega ima dovoljno te da se naša stvarnost oblikuje prema našim traženjima, tada će se naš život u potpunosti promijeniti. Jer energija može poprimiti svaki oblik.

Svega ima u izobilju,
no raspodjeljuje se samo prema potražnji.

Željenje nije ništa drugo već gigantska energetska burza.

Traženo — pronađeno. Dajemo energiju jer primamo energiju. Svoj svijet izgrađujemo prema svojoj predodžbi. Oblikujemo, zgušnjavamo, ometamo ili uništavamo. Energija je uvijek prisutna i možemo je oblikovati prema vlastitoj volji ili je privući u skladu s našom željom.

Ovdje u igru ulazi zakon rezonancije.

Zakon rezonancije

Zakon rezonancije kazuje da isto uvijek privlači isto. Nasuprot tome, ne-isto se odbija. Isto se čak pojačava istim. Ono rezonira.

To nam je poznato sa satova sviranja klavira. Ako odsviramo jednu strunu, odmah će sve jednako ugođene strune početi treperiti, dok će strune ugođene na neku drugu frekvenciju u potpunosti ostati netaknute.

Naše su misli također energija koja treperi na posve određenoj frekvenciji. Što god pomislimo pokrenut će titraje ugođene na istu frekvenciju kao i naše misli.

Isto načelo djeluje, naravno, i u obratnom smjeru. Sve što ondje vani u svijetu titra poput naši misli pokrenut će i nas. Naše su misli poput nevidljivih magneta koji privlače sve što im slični.

Zašto upravo oni koji već posjeduju najviše, dobivaju još više? Jer razmišljaju na taj način. Jer u njihovom misaonom svijetu ništa drugo ne postoji. Jer žive u titrajima izobilja.

Uspjeh privlači uspjeh,
nesreća uvijek privlači još više nesreće.

Kada smo zaljubljeni, tada dodatno uz našu sreću u ljubavi i sve drugo ide kao podmazano. Naravno, svijet promatramo kroz ružičaste naočale. Pozitivne misli stvaraju pozitivan svijet. Čini se da nam sve uspijeva i polazi za rukom. Naše rečenice tada glase: »Tako sam sretan.« »Cijeli mi svijet leži pod nogama.« »Sve se dobro odvija.«

I doista, svijet nam uistinu stoji na raspolaganju jer je svemir pohvatao i obradio te rečenice.

No, u trenutku kada ćemo promijeniti svoje mišljenje i više nećemo biti poneseni krilima ljubavi, svijet ćemo početi promatrati kritički, a

rečenice kojima želimo nešto glasit će potpuno drugačije: »Ona me više ne voli.« »Sigurno me vara.« »Nisam lijepa.« »Osjećam se malen i ružan.«

U skladu s promjenama naših rečenica kojima želimo, unutar vrlo kratkog vremenskog razdoblja naši će se doživljaji u potpunosti promijeniti. Dobit ćemo potvrdu svojih misli, a da nismo svjesni kako smo upravo sami uzročnici takve situacije. Promatramo li sebe cijeli dan, ustanovit ćemo koliko takvih zapovjednih rečenica u sebi gotovo neprestano ponavljamo.

Titraj je titraj i rezonira s našim mislima i stavovima. To, naravno, vrijedi za sva područja života, bez obzira na to je li riječ o nečemu pozitivnom ili negativnom.

Titra li nešto posve drukčije od nas, to uopće nećemo ni percipirati. Što ne znači da to ne postoji za druge ljude ili da u načelu uopće ne postoji.

I još malo biologije

»Vjerujem samo u ono što doista vidim«, »energija, titraj — to mi prvo trebaš dokazati« — takve i slične rečenice uvijek iznova možemo čuti od uvjerenih »realista«. Kvaka je u tome što su ponosni na to. Zašto je to kvaka i kako vlastitom razumu možemo objasniti kada se tu i tamo pokolebamo te zbog takvih rečenica postanemo nesigurni, doznat ćete na ovom izletu u biologiju.

Činjenica je da našim osjetilima možemo spoznati tek najmanji dio stvarnosti koja nas okružuje.

- Očima možemo vidjeti tek osam posto postojećeg spektra svjetlosti.

Nismo u stanju spoznati istinu.

To znači da 92 posto stvarnosti našim očima ostaje nedostupno. Kod drugih osjetila situacija je još gora.

Iako znamo da tih 92 posto uistinu postoji, pravimo se kao da zapravo uopće ne postoji. I to samo zato što ih ne možemo percipirati. Vje-

rujemo, dakle, više našoj percepciji nego uistinu činjeničnoj stvarnosti.

Moramo utvrditi da naša spoznaja uopće ne zna, odnosno nije istinita. Postoji priča koja to ilustrira na dobar način: Nekoliko slijepaca dodiruje slona. Onaj koji je dodirnuo nogu kaže: »Slon je okrugao i tvrd«, drugi dodiruje slonovu surlu i govori: »Slon je tanak i neprestano leti amo tamo.«. Na upravo isti način sami stvaramo sliku nečega: ono malo što spoznamo, slažemo u vlastitu sliku te smo uvjereni da je to stvarnost.

Prema kojim kriterijim stvaramo sliku?

Prema onima koje već poznajemo!

Kakva je situacija sa stvarima koje barem zahvaljujući našim osjetilima možemo spoznati? Kako se ophodimo s tih »sitnih« osam posto koje uistinu možemo percipirati? Upijemo li ih doista sve?

Ono što ne spoznamo,
za nas ne postoji.

Iako je riječ tek o osam posto stvarnosti, to je još uvijek o milijun različitih utjecaja dnevno.

Tonovi, zvukovi, šumovi, slike, misli, razgovori, glazba, buka, reagiramo na opasnost, emocije, užurbanost i brzinu, odgovaramo na pisma, telefonske pozive, elektronsku poštu, donosimo odluke za nas i druge, čitamo knjige, revije, stručne časopise, bombardirani smo reklamama, doživljavamo razočaranja i odbijanja te smo u stalnoj interakciji s drugim ljudima.

Informacije o informacijama svakodnevno se moraju procesuirati. Stignemo razmišljati tek o vrlo malom broju informacija. Jer razmišljati o nečemu znači da si za to moramo uzeti vremena. Ali upravo smo s vremenom ograničeni.

Razum stoga ne može sve preraditi jer bi to naprosto nadišlo njegove kapacitete. Razum se zbog tih razloga u mnogim stvarima jednostavno isključi. To su uglavnom situacije koje već poznajemo i koje su nam bliske. Zašto bi naš razum pri svakom autu koji se približava trebao oglasiti alarm? Većina onoga što već poznajemo, posve se razumljivo i nesvjesno, zanemari, kako bismo imali dovoljno vremena za stvari koje su nam bitne.

Stojimo li, primjerice, na autobusnoj stanici, kasnije sa sigurnošću nećemo biti u stanju reći koliko je vozila pokraj nas prošlo. Ta činjenica jednostavno nije bilo dovoljno važna da bismo se njome zamarali. Podjednako tako nećemo primijetiti koliko je ljudi na kojoj stanici ušlo ili izašlo iz autobusa te koliko je pješaka na zadnjem semaforu prešlo preko ceste. Možda smo svoju percepciju usmjerili na novine ili smo u mislima još bili s partnerom ili već na predstojećem uredskom sastanku.

Uvijek spoznajemo tek mali dio svijeta koji nas okružuje.

I to uvijek onaj dio svijeta koji nam se čini važnim i prikladnim. U sekundi primamo oko *11.000 podražaja* i skladištimo ih u svom mozgu, a da toga nismo svjesni. Svjesno u sekundi primjećujemo tek *devet dojmova*, odnosno podražaja. To znači da naša podsvijest skladišti nebrojeno mnogo informacija, a da to ne znamo. Svjesno percipiramo tek jednu tisućinu stvari koje nas okružuju.

- Od osam posto svih stvari svjesno primjećujemo tek jedan tisućiti dio i to smatramo sveobuhvatnom istinom.

Stvarnost koju doživljavamo zanemarujuće je mala u uspoređi sa stvarnošću koja nas uistinu okružuje. Stvarnost se ne može percipirati u punom opsegu. Svaki dan tisuću puta donosimo odluke, neke svjesno, ali većinu njih ipak nesvjesno te na njih usmjerujemo svoju percepciju. Sve drugo za nas ne postoji.

Ako smo određene stvari dovoljno dugo isključivali iz svoga života, nećemo moći čak ni vjerovati da one postoje za druge ljude.

No to nije istina! Riječ je o pokušaju našeg uma da iz tri kamenčića mozaika sklopi cijelu sliku. Ostalih tisuću kamenčića mozaika koji leže razbacani uokolo, ne uklapaju se u sliku. Na taj način razum sebi potvrđuje da je njegovo opažanje točno i zrcali nam sliku kako ne postoji ništa drugo osim onoga što mi doživljavamo.

»Nemam ni najmanju molekulu pouzdanja da će postojati i druge vrste putovanja zrakom osim vožnje balonom!«

(Lord Kelvin, fizičar)

Što nam je činiti ako ipak priželjkujemo imati živopisniju sliku, ako želimo živjeti u šarenijoj stvarnosti koja nam pruža više mogućnosti? Ako u svoj život želimo prizvati i neku drugu stvarnost?

Prvo što moramo učiniti jest osvijestiti da uistinu postoji mnogo više od onoga što smo dosad opažali. Razum nove i nepoznate stvari dublje usvaja tek kada ih je čuo ili pročitao najmanje tri puta. Stoga je za razum važno i korisno da se ovo poglavlje više puta pročita. To će mu pomoći da se oslobodi svojih ustaljenih uzoraka ponašanja.

Drugo što nam je činiti jest skrenuti vlastitu pozornost na željeno područje. Moramo potaknuti druge misli da zatitraju kako bi se u našem životu dogodilo nešto novo i drugačije.

Povisiti frekvenciju titraja

Povisiti frekvenciju titraja slično je namještanju radiostanice. Okretat ćemo po svojoj frekvenciji na kojoj stvari puštamo k sebi. No, na koji to način činimo?

Svoje titraje, primjerice, možemo povisiti mislimo li na lijepe stvari ili intoniramo sveta imena. Već samo pjevanje svete riječi OM ili ponavljanje pozitivnih afirmativnih rečenica diže nam misaone titraje do područja koja dosad nismo poznavali te time na razini pojavnosti pušta da nam u život uđe nešto naizgled nedostižno.

Pozitivne misli svakako imaju znatno višu vibraciju od negativnih.

Izraziti pozitivne želje u svakom je slučaju poput namještanja radiostanice. Postajemo prijemljivi za stvari kojih dotad nije bilo u našem životu, no koje svejedno tamo »vani« zuje uokolo.

Ne namjestimo li se na željenu frekvenciju, nije ju moguće osjetiti. Nije ju moguće ni čuti, opipati ni pozvati u svoj krevet. Želite li uspješno željeti, tada se morate upustiti u nešto novo, inače to nije moguće opaziti.

Držimo li nešto dovoljno dugo u svojoj svijesti, tada je to prisiljeno materijalizirati se u vanjskom svijetu. No, naša svijest, nažalost, nije jedina instancija koja redovito emitira energiju. U sebi imamo jedan mnogo uporniji dio koji također stalno izriče želje.

Stoga se sada želimo uhvatiti u koštac sa sljedećim pitanjem:

Što to točno stalno i uvijek iznova držimo u svojoj podsvijesti?

Čime nesvjesno filtriramo svoje želje?

Postoji li neki unutrašnji štrajkaš?

Vjerovanja

Kada se želje ne ostvaruju, tada najčešće postoji druga želja koja je jača od prve. Druga želja tada sigurno radi protiv prve. Dugotrajnije i sa znatno većim uvjerenjem.

Kako to u većini slučajeva izgleda kada nešto poželimo? Promotrimo li pomnije način na koji želimo, spoznat ćemo da se možda deset minuta

dnevno bavimo svojom željom. Osnažujemo želju, zamišljamo je, možda je čak vidimo i gledamo u svojim mislima, dakle vizualiziramo je, te se tada opet vraćamo svakidašnjici.

Ostalih 23 sata i 50 minuta vjerujemo kako sve ionako ne djeluje te da je riječ o izmišljotini jer zapravo nismo zaslužili da nam se želja ostvari. Ipak sam ja gubitnik. Drugi uvijek imaju više sreće.

Koja želja vjerojatno ima više snage? Koja je želja dugotrajnija i snažnija?

Često su nam misli u svijesti, a i uvjerenja u podsvijesti, vrlo različiti, a možda čak i međusobno suprotni. Čak ako je i ostvarivanje želje nadomak ruke te samo moramo posegnuti za njom, nećemo znati što učiniti s tim darom, a prilika će neiskorištena proći pokraj nas.

Nešto intenzivno želimo, ali u sebi uopće nismo spremni to i primiti. Čežnja nas vuče u određenom smjeru, ali u stvarnosti nismo u stanju doista ispuniti novu ulogu.

Barem je to je bio slučaj sa mnom.

Godinama prije mog razvojnog puta

Već sam prije 20 godina imao duboku želju da pišem. Ali što da pišem? Koga će uopće zanimati što imam podijeliti? Nisam, dakle, točno znao o čemu ni za koga da pišem. Ali imao sam jasno izraženu želju. Htio sam da se moja knjiga objavi. Izgovorio sam želju, zahvalio se i vjerovao.

Nekoliko tjedana kasnije do kasno u noć stajao sam za šankom jedne diskoteke u Berlinu. Odjednom, iz vedra neba, neki se čovjek okrenuo k meni i obratio mi se. »Vi ćete pisati. I to za mene.« Nisam razumio što taj muškarac od mene želi i jednostavno sam se samo smješkao. No, on je u potpunosti ostao odlučan. »Napisat ćete nešto što ste samo vi u stanju napisati. A ja ću biti vaš izdavač.«

Pružio mi je svoju posjetnicu. Doista je bio urednik u izdavačkoj kući. I to u jednoj od najvećih izdavačkih kuća.«Uopće ne znate jesam li sposoban pisati«, uzvratilo sam. »Ni znam li uopće pisati.«

»Bih li vam inače prišao?« upitao me sa smješkom. »Napisat ćete nešto, i to nešto što će biti dubokoumno. Kada budete spremni, nazovite me.«

Ostao sam zapanjen. Moja se želja ostvarila. Imao sam nakladnika, a da nisam napisao ni jedan jedini redak.

No, za to još uopće nisam bio spreman. Od silnog straha da ne zakažem nikada ga nisam nazvao. Nisam napisao ni jednog jedinog retka.

Umjesto toga strašno sam se posvađao sa svojom partnericom. Rasplakala se jer sam konačno uspio naći svoj poziv, a ona nije. Nekoliko tjedana opsjedala me svojom zavisti i ljubomorom, a ja sam tonuo u osjećaj vlastite inferiornosti. Uopće ne znam pisati.

Ispunjenje moje želje donijelo mi je, dakle, samo nevolje. Umjesto da ugrabim priliku, povukao sam se na teritorij na kojem sam bio uspješan: na pozornicu i ondje izgovarao tekstove drugih pisaca. Istodobno me razdirala krivnja što nisam ugrabio pravu priliku te me obuzeo osjećaj da sam posve zakazao.

Moja se želja ostvarila, ali nisam mogao ostvariti priliku jer su duboko u meni postojala neka druga uvjerenja. »Ne znam pisati. To nikoga ne

zanima. Ispast ću smiješan. Imam samo veliku gubicu. Ja sam šarlatan. Ako se doista pokažem, svatko će imati priliku uvjeriti se da ništa ne znam.«

Svijet nastaje snagom misli. Uvijek iznova. Svaki dan i svaku noć.

Pretvaramo se u ono što mislimo.

Moramo, dakle, samo provjeriti što to mislimo. Koji se misaoni programi doista odigravaju i oblikuju naš život na način na koji ga upravo živimo? Nije baš uvijek jednostavno osjetiti vlastite misaone programe? Mnogi od njih rade posve neopaženo, a mi ih nismo ni svjesni.

Kakvi li su to samo programi? Najlakše ćemo ih prepoznati u svojim strahovima i mišljenjima o životu. Najjači programi rade kroz naše vjerovanje. Koje uzorke vjerovanja posjedujemo?

Prepoznati uzorak vjerovanja

Od našeg najranije djetinjstva iz pamćenja brišemo nebrojeno mnogo detalja svog života. Preuzimamo predodžbe svojih roditelja, baka i djedova, svoje braće i sestara, učitelja i profesora. Odrastamo u njihovu svijetu. Sve što smo naučili od njih, kako su se prema nama ophodili, što su nam govorili, te, naravno, kako su se ponašali prema samima sebi i drugima, kako su rješavali probleme, na koji su način živjeli svoju vezu i na koji su se način suočavali sa svijetom, sve nas je to intenzivno obilježilo. Preuzeli smo za sebe te moduse ponašanja, a da ih nismo preispitali ili provjerili jesu li istiniti.

Našu smo percepciju otada ograničili samo na stvari u koje vjerujemo. Kako za nas postoji samo ono što uočavamo, osjećamo se jaki u svom vjerovanju. Ono u što vjerujem, ostvaruje se. Ono u što ne vjerujem, ne može ući u moj život. Činjenica je da svojim vjerovanjem sami sebi odrežemo tek krišku od punine života.

Vjerovanja su zapovjedne rečenice.

Živimo u ciklusu događaja koji se uvijek iznova ponavljaju jer ih svojim ograničenim mislima neprestano stvaramo. Gradimo svoj svijet prema vlastitim vjerovanjima. Osjećamo se potvrđeni u svom vjerovanju i još intenzivnije razmišljamo u određenom smjeru. Ono u što vjerujemo, ući će u naš život.

Mogli bismo razmišljati i na posve drukčiji način. Tada bi se u našem životu ostvarilo i nešto sasvim drugo. Međutim, nije uvijek jednostavno ni lako promijeniti svoj način razmišljanja. Mnoga naša vjerovanja toliko su duboko ukorijenjena u nama da nam teško pada uopće ih prepoznati. No, postoji jedno vrlo dobro pomoćno sredstvo.

Prije nego što nastavite čitati: zaokružite nakratko koja bi od navedenih rečenica mogla potjecati od vas? Koje su od tih izjava i vaše izjave? Koje ste stvari preuzeli od svojih roditelja, braće i sestara, učitelja i profesora, prijatelja ili s televizije?

- Ne vrijedim ništa
- Ne zaslužujem to
- Nikada neću biti sretan

- Tko bi me uopće volio?
- Neću uspjeti u tome
- Drugi su bolji od mene
- Nema Boga
- Seks je loš
- Ljubav se uvijek iskorištava
- Ne postoji prava ljubav
- Tko voli, bit će prevaren
- Nikada nemam novca
- Drugi su u krevetu bolji od mene
- Ne vjerujem da će biti uspješno
- Nikada to neću dobro napraviti
- Ljubav treba zaslužiti
- Nikome nisam važan
- Što se uopće može promijeniti?
- Bolje popustiti nego se svađati
- Opet ću izgubiti
- Nitko me ne može voljeti ovakvog kakav uistinu jesam
- Ionako nikada ne dobijem ono što želim
- Ako pokažem kakav uistinu jesam, svi će me napustiti

- Trebao bih se sramiti
- Sve bi bilo dobro kada...
- Prijateljstvo prestaje zbog novca
- Zapravo...
- Ne bih trebao...
- Sve je to moja krivnja...
- Mene ionako nitko ne sluša
- Ne razumijem žene
- Ne razumijem muškarce
- Nitko se ne brine za mene
- Nikada ne dobijem ono što želim
- Ne znam plesati
- Ne znam računati
- Sve radim pogrešno
- Drugi više uživaju u seksu
- Ne mogu uistinu zadovoljiti muškarca
- Ne mogu uistinu zadovoljiti ženu
- Nikada od mene ništa neće postati
- Uvijek sam loše sreće
- O seksu se ne govori
- Sam sebi stalno lažem
- Nikomu više ne vjerujem

- Samome sebi više ne mogu vjerovati
- Masturbiranje nije u redu
- Život je težak
- Posao je naporan
- Samo se s puno rada može doći do novca
- Novac kvari karakter ljudi
- Ništa ne mogu zapamtiti
- Presporo razmišljam
- Nemam ništa reći
- Nitko na mene ne obraća pozornost
- Ne mogu živjeti bez partnera
- Tko juri, brže stari
- Ne mogu se opustiti
- Ništa ne odgovara mojim očekivanjima
- Ljubav čini ranjivim
- Ljubav je prolazna
- Sve moram sam zaraditi
- Uvijek me se samo iskorištava
- Za ljepotu treba trpjeti
- Hvaliti samoga sebe nije u redu
- Ne mogu ja to
- Ona me nije zaslužila

- Prvo moram ispaštati svoju kaznu
- Nisam to uopće zaslužio
- Nema uspjeha bez truda i muke
- Ne smijem željeti nešto takvo
- Osjećam se malen i ružan
- Cijeli je svijet protiv mene
- U mom životu nema nikakvih čuda
- Moj posao ništa ne vrijedi
- Nikada nije dovoljno dobro
- Nisam dostatan
- Nitko me ne voli

K tome još i samodefinicija u obliku »ja sam« rečenica. (Uzged budi rečeno, definicija doslovno znači »razgraničenje«, a »samodefinicija« znači da vučem granice i isključujem ostatak stvarnosti.)

- Ja sam nevažan
- Ja sam usamljen
- Ja sam glup
- Ja sam bespomoćan
- Ja sam bezvrijedan

- Ja sam beskoristan
- Ja sam samo na teret svima
- Ja sam predoabar za ovaj svijet
- Ja sam kriv
- Ja sam loš
- Ja sam bojažljiv
- Ja nemam sluha
- Ja sam lijen
- Ja sam bolestan
- Ja sam predebeo
- Ja sam premršav
- Ja sam prenizak
- Ja nisam dovoljno pametan
- Ja sam loša osoba
- Ja sam sramežljiv
- Ja sam preozbiljan
- Ja ne mogu biti ozbiljan
- Ja sam rado sam
- Ja sam nezreo
- Ja nisam dovoljno erotičan
- Ja sam konzervativan
- Ja stojim objema nogama na zemlji

- O Ja sam površan
- O Ja sam ovisan o seksu
- O Ja nisam seksi
- O Ja nisam pričljiv/a
- O Ja sam impotentan
- O Ja sam frigidna
- O Ja sam perverznan
- O Ja nisam normalan
- O Ja sam lako zavodljiv
- O Ja sam slab
- O Ja sam nemaštovit
- O Ja sam umišljen
- O Ja sam strog, ali pravedan
- O Ja sam stalno rastresen
- O Ja sam drugačiji od ostalih
- O Ja nemam smisla za humor
- O Ja nisam razgovorljiv
- O Ja sam jadnik
- O Ja sam prestar
- O Ja nisam vrijedan ljubavi
- O Ja sam sebičan
- O Ja nisam dovoljno važan
- O Ja sam uvijek umoran

- O Ja sam nespretan
- O Ja nisam lijep
- O Ja sam stalno bolestan
- O Ja sam nesretan

Koji se od ovih uzoraka vjerovanja odnosi na vas?

S kojim se od njih poistovjećujete?

Koji su vam toliko prerasli u naviku da su postali vaša stvarnost?

Sigurno ste zaokružili više izjava. Pa, sad konačno znate koje želje nesvjesno neprestano šaljete. Svoje svjesne želje na taj način često kočimo ili ih preokrećemo u njihovu suprotnost.

Uzorci vjerovanja su nevjerojatno jake želje.

Uzorci vjerovanja se neumorno i postojano izgovaraju ili misle.

Vjerujete li, primjerice, da ljubav morate zaslužiti, tada neprestano šaljete upravo tu misao koja vam se isto tako neprestano ispunjava. Vjerujete

li da samo s puno rada možete doći do novca, tada će doživljaj ići upravo u tom smjeru.

- Iz te mješavine različitih uzoraka vjerovanja gradimo našu osobnost.
- Nesvjesno se borimo protiv onoga što je izvan naših osobnih vjerovanja.

Ako želimo razmišljati s novim, drugačijim, posve suprotnim vjerovanjima, tada ne trebamo tisuću puta pomisliti na to novo kako bismo se riješili onog staroga. Ne, svemir reagira mnogo brže nego što to mislimo.

No, u određenim uvjetima ipak treba vremena jer ne vjerujemo u vlastite rečenice te istodobno sa željom šaljemo i popriličnu količinu sumnjičavosti.

Na taj način »referentu« na stol pristiže čudna mješavina želja. Kojoj od tih želja dati prednost? Naravno, onoj koja iza sebe ima dugu prošlost. Svaki drugi referent na našem svijetu vjerojatno bi slično postupio. Bacio bi pogled u stare spise te nakon toga donio odluku u skladu sa svojim navikama. Mnoge želje oblikuju se iz spoznaje da postoji nekakav nedostatak.

Glasi li, primjerice, moja svjesna želja »Ja sam lijep«, ona ne vrijedi mnogo ako uistinu ne vjerujem u to. Ako deset minuta dnevno posve svjesno ostvarujem svoju želju, ali sam preostalih 23 sata i 50 minuta uvjeren u suprotno, koja će li se želja naposljetku ostvariti?

Riješiti se uzoraka vjerovanja

Na koji se način možemo riješiti starih uzoraka vjerovanja? Spoznajom na koji su način uzorci vjerovanja nastali.

Najbolje je sve izjave koje smo zaokružili napisati na ceduljicu te razmisliti odakle uistinu potječu ta uvjerenja. Kada i kako su nastala? Koji su događaji doveli do njih? Koja je osoba uvijek iznova rabila te rečenice? Koje su osobe tako nešto mislile same o sebi? I tko nas je uvijek iznova uvjeravao da se upravo tako ponašamo? Pođemo li natrag onamo, vratimo li se k izvoru, otkrit ćemo istinu.

Sjednite mirno i opušteno te odaberite jednu od rečenica koje ste zaokružili. Zatvorite oči i

postavljajte si uvijek iznova pitanje: »Gdje je sve započelo?« Bit ćete iznenađeni koje će vam se davno zaboravljene slike vratiti. Prisjetit ćete se događaja koji su se, čini se, zbili davno u prošlosti, ali još uvijek utječu na sliku koju imate o sebi.

Odjednom ćemo utvrditi da mnogo naših uvjerenja ne pripada nama, već možda potječu od našeg oca ili majke. Možda su to rečenice koje smo stalno i uvijek iznova slušali u njihovim pro-dikama. U nekom smo trenutku počeli smatrati da one vrijede i za nas te ih preuzeli. Započeli smo se poistovjećivati s njima. Od djetinjstva nosimo sa sobom takve pogrešne uzorke vjerovanja.

Kada počnemo raspoznavati da je riječ o preuzetom uvjerenju, a ne o jedinoj važećoj istini, naš stav o sebi počet će se mijenjati. Nećemo više biti toliko sigurni u svoja dosadašnja uvjerenja. To je dobro jer oduzima snagu negativnim zapovjednim rečenicama kojima se obraćamo svemiru.

Cilj vježbe jest oslabiti snagu negativnih zapovjednih rečenica i jačati moć onih pozitivnih. To teče zajedno, ruku pod ruku. Prostori se prazne i počinju puniti novime. Stoga bismo usporedno

uz našu »akciju kočenja« trebali aktivno započeti s radom na našoj pozitivnoj listi želja. Čuda se događaju kroz pozitivna vjerovanja.

Podsjetimo se:

- Materija nastaje od materije i oblikuje se usmjerenom energijom.
- Što god mislimo, materijalizirat će se.
- Energiji je svejedno što želimo. Ona radi onako kako mi to od nje očekujemo, u našu koristi ili na našu štetu.
- Sami sebe ograničavamo vlastitim mislima.
- Ograničavamo sami sebe svojom vjerom.
- Ograničavamo sami sebe negativnim zapovjednim rečenicama.
- Doživljavamo uvijek ono u što vjerujemo.
- Sve je moguće ako smatramo da je moguće.

Uzmimo, primjerice, želju da budemo atraktivniji. Kako da započnemo s time da sami sebe uvjerimo da smo lijepi?

Vježba za ljepotu

Odaberi neki mirni trenutak, isključi telefon i pronađi u svom stanu mjesto gdje ćeš neko vrijeme moći biti neometan. Ugodna nježna rasvjeta pridonijet će ugodaju, a potrebno nam je i veliko ogledalo, možda ono iz hodnika ili iz kupaonice.

Tada sjedni pred to veliko ogledalo, najbolje da pri tome budeš gol. Što se redovito događa? Odmah uočavamo svoje tjelesne nedostatke. Predebelo, premekano, preobješeno, prestaro, preveliko, premalo, presvijetlo, prenaborano, previše bezoblično. Najčešće se odmah usredotočujemo na celulit, na rupice, nabore i nečistoće na koži.

Kada nam netko kaže da smo lijepi, ustrajno to poričemo te brzo i nadasve spremno pokazujemo gdje na našem tijelu ima nedostataka. Začuđujuće je to. Svi mi želimo biti lijepi, ali kada netko na nama uistinu vidi nešto lijepo, požurit ćemo se uvjeriti ga u suprotno i bez srama pokazati vlastite nedostatke koje bismo zapravo radije sakrili.

Na taj način u svoj ružni izgled ne uvjeravamo samo svojeg sugovornika, već uvjeravamo i sami sebe. Neprestano.

Mi smo svoji najveći kritičari!

Popustit ćemo tek kada naš sugovornik uvidi svoju »zabludu«. Ne, nismo uistinu lijepi! Nakon napornog uvjeravanja često će nas uhvatiti golema tuga. Nije ugodno biti ne-lijep, a opet, unatoč tome svaki dan sebe i druge uvjeravamo u to.

Vratimo se natrag ogledalu ispred kojeg sjedimo. Danas ćemo postupiti posve drukčije. Danas ćemo se mirno i opuštено promotriti. Bez izricanja vrijednosnih sudova. Promatramo svoj dah, svoju kožu, svoje zglobove. Osjećamo toplinu i intimnost ovog trenutka. To je naše tijelo koje obavlja toliko mnogo posla. Svaki dan, svake minute ovdje je za nas. Nikada ne odustaje. Bez obzira na to koliko ga mučili i forsirali. Bez obzira na to vrijeđamo li ga i zanemarujemo. Naše tijelo je čudesno. Bez njega ne bismo mogli doživjeti mnoge krasne stvari.

Darujmo našem tijelu, zbog njegovih neumornih dostignuća, na nekoliko minuta svu svoju pozornost. Osjetimo zahvalnost prema svom tijelu.

Nakon nekog vremena usredotočit ćemo se na onaj dio koji nam se na vlastitom tijelu sviđa. To

može biti kosa, usta, ramena, jedan prst, palac na nozi, grudi ili stražnjica. Možda »samo« pupak. Uvijek postoji nešto što nam se sviđa. Usredotočimo se na to dok smo u prilici utvrditi da:

»Ja sam otvoren i spreman da se moja želja za ljepotom sad manifestira. Dajem tom čudu dopuštenje da uđe u moj život. Znam da ove negativne misli ne pripadaju meni te da će sa svakim danom biti sve slabije i slabije. Volim svoje tijelo i promatram ga prepun čuđenja. Lijep sam i poželjan. Biti takav moje je pravo.

Ako to ponovimo nekoliko večeri uzastopce, ako se na neko vrijeme prema sebi i svom tijelu počnemo odnositi s poštovanjem, otkrit ćemo sve više mjesta na svojem tijelu koja nam se dopadaju. Svakim ćemo danom sebe sve više opažati. Moje je tijelo lijepo i poželjno. Ono strahovito puno obavlja i počinje, budući da mu poklanjamo pažnju i odajemo priznanje, bivati svakim danom sve ljepše.

Nije da će se naše tijelo odmah promijeniti i postati lijepo (kao da postoji ružno tijelo!), već će

se vlastita slika o nama samima promijeniti. Nećemo više postavljati neprirodne kriterije i reći: Moje će tijelo biti lijepo tek kada izgleda poput onoga Claudije Schiffer ili Brada Pitta. Ljepotu svojega tijela vidimo upravo *sada*. Unutarnja ljepota privlači vanjsku ljepotu. Time će naše tijelo uistinu biti sve ljepše, a mi ćemo imati sve jaču karizmu.

Pošaljemo li samo želju »ja sam lijep«, naš će unutarnji otpor postati znatno manji. Želja se naposljetku može manifestirati.

Dopuštam ljepotu.

Sve više i više uranjamo u frekvenciju ljepote. Šaljemo tu energiju te istovremeno pojačavamo vlastite titraje. Zakon o očuvanju energije i zakon rezonancije rade u našu korist.

Možda će nam već uskoro netko spomenuti koliko smo lijepi. A ovaj put više nećemo počinuti pogrešku te svog sugovornika pokušati uvjeriti u suprotno.

»Da, lijep sam. I svakim danom postajem sve ljepši.«

Nemoguće? Ne, ništa nije nemoguće. Evo još jednog primjera kako ništa nije nemoguće ako to smatramo mogućim. Ponekada jednostavno moramo prestati stalno govoriti zašto nešto ne može uspjeti. Katkada upravo tražimo razloge za neuspjeh.

Neke želje se pritom isporučuju. Nikada ne smijemo zaboraviti da svoj život oblikujemo svojim vlastitim, svjesnim i nesvjesnim vjerovanjima.

Odmah obaviti nemoguće

Kada smo u Münchenu radili na poslovima zaključivanja svojeg kinofilma »A to je tek početak«, osjećali smo se toliko dobro da smo se pod svaku cijenu ponovno htjeli vratiti u Munchen. Vrijeme je bilo krasno, ljudi ljubazni, a svi naši prijatelji ondje. Munchen je jednostavno bio naš dom.

No, na to se odmah javilo tisuće vjerovanja koja su objašnjavala zašto to nikako ne može funkcionirati.

Vratiti se u svoj dom neće biti baš jednostavno jer naša kćerka Julia u Bonnu pohađa međunarodnu školu.

Sigurno ju je nemoguće upisati u školu u Miinchenu jer su sve škole s nastavom na engleskom jeziku u potpunosti popunjene.

Kada dospiješ na listu čekanja, čekat ćeš nekoliko godina.

Naravno da to možemo poželjeti, ali objektivno govoreći, naša želja treba vremena, a do ljetnog odmora još su samo dva školska radna dana.

U školi vjerojatno više nema nikoga.

Popisi učenika po razredima zasigurno su već odavno napisani i podijeljeni.

Nema slobodnog mjesta ni za nas ni za bilo koga drugoga na cijelome svijetu.

Ove godine nikako ne možemo uspjeti. Čak i da to silno želimo. Najvjerojatnije nam to neće početi za rukom ni sljedeće godine.

No, tada smo si osvijestili da smo se još jednom uhvatili u vlastitu zamku negativnih vjerovanja. Upravo smo počeli stvarati vlastiti neuspjeh.

Odmah smo se urazumili i započeli željeti svoju želju. *Uspješno željeti* postalo nam je ipak već poput druge prirode.

Nije nam se činilo realnim posvetiti se ovoj želji.

Zašto ne?

Opet nam se kroz stražnja vrata neopazice prikrao razum sa svojim sumnjama. Zašto jednostavno ne dopustimo da nam stigne u susret?

Tek što smo formulirali i odaslali svoju želju, iznenada sam, nekako čudno, počeo osjećati neprestanu potrebu da nazovem jednu od najboljih međunarodnih škola. Michaela se samo smješkala. Ovo je samo glupost, govorio mi je razum. Naravno da je posve nemoguće da nam se želja ispuni. To uopće ne može funkcionirati.

No, Michaela ima običaj nakon slanja želje vrlo pažljivo oslušivati vrste energije. Ni dvije minute nakon toga moj je impuls pretvorila u djelo i nazvala upravu škole.

Nevjerojatno čudo počelo je poprimati oblik. Rečeno joj je da doista u drugom razredu još postoji jedno mjesto — neko dijete je upravo odustalo — te da sutra, zadnji nastavni dan, navratimo do škole. Treba reći da nas ničime nisu ohrabрили jer uobičajeni postupak primanja u školu traje iznimno dugo.

Sljedećeg smo jutra začuđeni sjedili u uredu ravnateljice. Pokraj nas je upravo prošao uplakani par roditelja čije dijete nije bilo primljeno u školu te su se morali vratiti u Englesku.

Da budemo iskreni, bilo nam je posve jasno da će nas unatoč ljubaznosti ravnateljice jednako tako odbiti kao i tisuće drugih roditelja svake godine. S druge strane, odaslali smo želju koja nas je dovela do ovog mjesta, ureda ravnateljice koja je, začudo, bila spremna dodijeliti nam slobodno mjesto u školi, ledino slobodno mjesto u školi. A to je mjesto bilo upravo u drugom razredu u koji je trebala ići Julia.

Ravnateljica je dugo razgovarala s Julijom koja je morala proći nekoliko testova. Intenzivno su razgovarale na engleskom i tada, nakon jednog

sata, čudo je postalo stvarnost. Ravnateljica nam je kimnula s odobravanjem i dodala Julijino ime na popis novih učenika.

Ako je nešto uistinu bilo nemoguće, tada je to bilo to: unutar jednog dana dobiti slobodno mjesto u toj školi. Još godinama nakon toga drugi su nam roditelji potvrđivali neshvatljivu dimenziju tog čuda.

Pravilo broj 5

Povjerenje umjesto sumnje

Sumnje su dalji oblik rečenica vjerovanja čiji učinci na željenje mogu biti vrlo negativni. Želite li *uspješno željeti*, tada je vrlo važno da sumnje ne naiđu na plodno tlo, jer sumnja nije ništa drugo nego vjerovanje u neostvarenje vlastite želje.

Tko tvrdi da ne vjeruje u to,
u stvarnosti podjednako tako vjeruje:
vjeruje u suprotnost svoje želje.

Uvijek vjerujemo u nešto. Možda samo to da želja neće djelovati.

Čudno je što sumnjamo bolje i intenzivnije nego što vjerujemo u *uspješno željenje*. Sami smo

sebi na putu ako smo prepuni sumnja. Sumnja-
ma opozivamo svoje želje, netom što smo ih
odaslali.

Često se uz želju kaže ili pomisli: »Ovo io-
nako neće djelovati.« Ili »«U mom životu neće
djelovati.« Ali i ta misao nije ništa drugo već
izgovorena želja. Očekivanje glasi »Ne djeluje.«
Ili: »«Ne djeluje u mom životu.« I što će se tada
dogoditi? Ta će odaslana želja podjednako tako
biti isporučena.

Sumnja je jasno izražena želja

Odlučimo li se ograničiti, tada ćemo doživjeti
upravo to ograničenje.

I bojažljivim mislima kočimo svoju želju. Iza
misli: »Što samo da napravim ako ovo ne upali?«
skriva se u stvari podjednako tako sumnja. Kada
bismo bili uvjereni da će se želja ispuniti, tada
nam brige više ne bi bile potrebne. Zabrinutost
nam samo pokazuje da se više držimo sumnje,
a ne vjerujemo u ispunjenje želje.

Mnogi tada kažu: »Jako sam to želio, ali nikada
se nije dogodilo. Ma odmah sam to znao.« — Ali
što ste odmah znali? Znali ste sa sigurnošću da
želje kod vas neće uspjeti. Tu ste spoznaju poslali
istodobno sa željom te joj na taj način uzeli svu
energiju.

Svjesno formulirana želja najčešće je prekrive-
na nenamjernim sumnjama koje su nam u misli-
ma. Koliko je doista uspješno željenje, možemo
prepoznati po tome koliko uporno negativna
želja, odnosno prepreka ulazi u naš život.

Uvijek smo uspješni.

Najčešće u stvaranju vlastitih neuspjeha.

Sve pozitivne misli i mantrе ovoga svijeta ne
pomažu ako duboko u svojoj nutrini neprestano
mislimo na nedostatke i ograničenja. Sumnja je
duboko ukorijenjeni stav. Čvrsto usidreno vjero-
vanje koje će se podjednako tako ostvariti.

Tko ne vjeruje u uspjeh,
ne može biti uspješan.

Izlaz

Što činiti s vlastitim sumnjama? Sa sitnim glasom koji nam neprestano govori da ne zaslužujemo ovo ili ono, da ovo ionako neće djelovati? Kako da nam pođe za rukom da ne slušamo taj glas ili da o tome ne mislimo?

To je kao i čokolada na koju ne smijemo misliti ako želimo smršavjeti. Posve svjesno pokušavamo »ne« misliti na čokoladu i, naravno, tek tada na nju mislimo. Ne misliti na nešto nije moguće jer ćemo samim pokušajem da ne mislimo na nešto misliti o tome.

Izbjegavanje je loša strategija jer ćemo tako zapravo tek stvoriti misao.

Najbolje je pustiti misli i ne vrednovati ih. Ovdje su, lebde poput mjehurića, izlaze na površinu, kratko ih se promatra — to su samo misli kojima nadalje ne pridajemo nikakvu snagu ni značenje — te ih nekomentirane ponovno otpuštamo i šaljemo dalje.

Novе misli stižu, neke su proistekle iz dnevnih događanja, druge iz naše prošlosti. To su samo

misli, u njima nema ničeg lošeg. Tek ako se zbog njih ljutimo, početak će nam smetati. Želimo li ih spriječiti, dobit će moć. Tek s uvjerenjem »jednostavno neću uspjeti« ili »stalno me ometaju moje misli i uništavaju mi želje« stvaramo takav scenarij.

Dopustiti i ne vrednovati jedini je put. Misli dolaze i odlaze i ne ometaju *uspješno željenje*. Imajmo povjerenja u svoje želje. Misli koje nas ometaju ili smetaju nemaju nikakvu moć jer im ne dajemo snagu.

Možemo otići korak dalje i okrenuti cijelu stvar:

Zašto uvijek dovoditi u pitanje ono dobro?
Zašto ne bismo doveli u pitanje i ono loše?

Možemo sumnjati jesu li negativne misli uistinu naša stvarnost. Sumnjom možemo usporiti i stalnu manifestaciju vjerovanja koja nas koče.

Iz vlastitog iskustva znam koliko je lako brzo pokleknuti pred vlastitim negativnim sumnjama. Prije svega kada na nas raste pritisak.

Želja za idealnom kućom

Kada smo se željeli preseliti iz Bonna u München, u Münchenu smo imali samo moj mali ured. Michaela je vrlo draga i željela je pod svaku cijenu u blizini ureda naći prekrasnu kuću kako svaki dan ne bih morao voziti kroz gužvu. Otišla je još korak dalje. Bila je uvjeren da će pronaći i unajmiti krasnu kuću na maksimalno tri minute hoda od ureda. I ja sam bio uvjeren jer smo svoju želju već bili predali.

No, gdje god smo priupitali za kuću, odgovarali su nam s nevjericom, odmahujući glavama. Posrednici za nekretnine brzo su nas uspjeli uvjeriti da posve sigurno nećemo uspjeti naći nešto slično u sljedećih godinu dana. Ne u tom dijelu grada jer se u toj četvrti naprosto ništa ne nudi, zbog čega dosta njihovih klijenata živi u hotelima. Na naš oglas u novinama nitko se nije udostojio odgovoriti. Što smo intenzivnije tražili, to se više ostvarenje naše želje činilo nemogućim.

Četiri tjedna prije planirane selidbe, tvrtka za selidbe postala je lagano nervozna. Htjeli su konačno doznati kamo će isporučiti cijeli namještaj. I ja sam to želio saznati.

Morali su tražiti dozvolu za parkiranje i postaviti natpise da je zabranjeno zaustavljanje. No, naše »željene« kuće još nije bilo na vidiku. Naprotiv. Bilo mi je jasno da ovaj put nećemo uspjeti. Previše smo izazivali vlastitu sreću.

Tada su moje sumnje počele rasti. Iz praktičnih razloga počeo sam razmišljati ne bismo li trebali unajmiti skladišni prostor za svoj namještaj. Bio sam uvjeren da će ovaj put stvari krenuti po zlu. No, Michaela je nepokolebljivo ostajala pri svome. »Kuća će doći kao što smo to i poželjeli, čemu onda sumnjati u to?« Imala je, naravno, pravo. Naravno. No, situacije je polako postajala sve ozbiljnija. Što ako svemir ima drugo poimanje vremena od nas? Možda je u svemir pristiglo nevjerojatno mnogo drugih želja pa se one rješavanju po datumu kada su zaprimljene? Možda je naš »referent« bio zabavljen još mnogim drugim stvarima? Znatno važnijima nego što je naša sitničava želja za kućom u velikoj blizini moga ureda.

Što da kažemo ljudima zaduženima za selidbu? »Upravo smo u svemir poslali svoju želju i u to

ne smijemo sumnjati.« Svi bi nas smatrali totalno ludima.

Da budem iskren, bilo je trenutaka kada sam i ja Michaelu smatrao... pa, recimo, tvrdoglavom. Naš brak mi je bio mnogo važniji od sve izvjesnije opasnosti da ćemo uskoro biti na ulici zajedno sa svojim namještajem. Zapravo mi se prizor u mislima činio dosta štosan: sjedimo sa šalicama na kauču, a oko nas automobili koji traže parkirališno mjesto. A što ako počne kišiti? Svakim sam danom bio sve uzrujaniji. Prije svega zbog činjenice da je Michaela u svom bezgraničnom povjerenju otkazala sve posrednike nekretninama koji nisu poput nje vjerovali u uspjeh (naravno, bila je riječ o svim posrednicima). Zašto da bude okružena energijama koje rade protiv njezine želje, objasnila mi je. Dakle, usprkos predstojećoj selidbi još uvijek nismo imali nikakvu kuću te nikoga da nam je traži.

Do tog sam trenutka pri *uspješnom željenju* bio izrazito sretne ruke, no nije bilo sumnje da su nam bile postavljene granice. Michaela nije dijelila moje mišljenje. Žene su toliko nevjero-

jatno iracionalne. Svaka im se racionalna misao čini stranom. Termin se sve više približavao. Kada-tad će i Michaela morati pogledati istini u oči. A grozna istina bila je očita: ovaj put brza dostava nije upalila. Naš će namještaj biti iskrcan na ulicu.

No, Michaela nije željela spoznati istinu, što mi je bilo neshvatljivo. Smatrala je da nema razloga za sumnju. Naprotiv, potaknula me je da svojim sumnjama ne pridajem pozornosti te je, puna povjerenja, vjerovala u ispunjenje naše želje.

A onda se uistinu dogodilo čudo. Krenulo je neprimjetno u jednoj ljekarni. Vlasnica nas je prepoznala. Prije mnogo godina prodala nam je test za trudnoću te dva sata kasnije još jedan, jer rezultat nije bio jasan, a ja sam Michaelu pilio toliko dugo dok ljekarnicu nije pitala za savjet. Je li boja testne crte crvena ili plava? Ljekarnica se još vrlo dobro prisjećala svega. Počeli smo razgovarati i odjednom nam je ispričala da se jedan od njezinih dugogodišnjih prijatelja seli te da želi iznajmiti svoju kuću. Koja se nalazi ovdje, odmah iza ugla.

Ni deset minuta kasnije nazvali smo broj koji nam je dala te za sljedeći dan dogovorili termin za razgledavanje. No, naravno da nismo izdržali. Još smo se istog poslijepodneva šuljali oko kuće i izvana je razgledavali. Svidjela nam se. To je bila naša kuća. No, sljedećeg je dana bio službeni termin razgledavanja za sve zainteresirane. Zašto bismo upravo mi dobili kuću?

»Možda zbog toga jer smo je poželjeli te je isporuka upravo u tijeku«, smiješila se Michaela u svom nepokolebljivom vjerovanju.

Tada se dogodilo drugo čudo, odnosno drugi dio isporuke.

Kada smo se počeli polako udaljavati od kuće, stigla je jedna starija gospođa i htjela otvoriti vrtna vrata koja su zapinjala. Bili smo već poprilično udaljeni kada nam je viknula da se vratimo te nas zamolila da joj pomognemo. Otvorili smo joj ne samo vrtna vrata već i vrata od kuće. Kada smo joj ispričali da ćemo sljedeći dan zajedno sa svim drugim zainteresiranima posjetiti kuću, pozvala nas je da je odmah razgledamo. Na taj smo način dobili sasvim privatan razgled kroz »našu« kuću.

Kuća je bila upravo ono što smo tražili. Bili smo oduševljeni. U mislima smo već radili podjelu prostorija i znali gdje ćemo postaviti koji komad namještaja.

No, nismo još bili toliko daleko. Starija gospođa nije željela naprećac donositi odluke, ali kako je simpatija bila obostrana, htjela je nazvati svog sina koji brine o kući. Sljedećeg smo dana imali priliku upoznati cijelu obitelj, prije nego što su stigli drugi zainteresirani. Bilo je krasno poslijepodne i svima je bilo jasno da bismo upravo mi trebali dobiti kuću u najam. Iako su drugi kasnije nudili značajno više novca te vjerojatno i sigurniji izvor prihoda, uskoro smo u rukama držali ugovor o najmu.

Čudo? Slučajnost? Ili isporuka naše želje?

Međutim, postojao je veliki problem. Kuća će biti na raspolaganju tek za tri mjeseca, još je posve namještena i stanari nemaju nikakve mogućnosti da se ranije odsele iz kuće.

No, čak ni to nije predstavljalo poteškoću. Imali smo dopuštenje da odmah unesemo svoj

namještaj u kuću, a u kratkom prijelaznom razdoblju spavat ćemo u uredu.

Nešto nakon toga stanari su se odselili, a mi uselili, prije nego što je bilo planirano. U našu prekrasnu »prema željama skrojenu« i pravovremenu isporučenu kuću.

Dogodilo se još nešto bolje. Ne samo da je kuća točno odgovarala našim predodžbama te da je moj ured doista bio udaljen tek tri minute hoda već su i vlasnici bili uistinu ljubazni i dragi, a susjedi izuzetno dobronamjerni.

Michaela je, dakle, imala pravo. Isporučka uvijek stigne. Zašto onda u to sumnjati?

Sumnja je nešto poput
storniranja želje.

Sumnja je poput protuželje. Sve što smo naručili poništavamo. Sumnja šalje informaciju da iz svega ionako ništa neće proizaći. Želja tada jednostavno glasi: »Nije dobro.« Svemir će isporučiti ono što je potvrda naše predodžbe, a to je da se ionako ništa neće dogoditi.

To bi sasvim sigurno postalo dijelom mojeg iskustva da Michaela nije ostala toliko postojana u svojoj želji.

Šutljivost

Vrlo značajna stvar za uspjeh želje jest da nikome o tome ne govorimo. Ni s kim ne govorite o svojoj želji dok se ona ne ostvari.

Energija se raspršuje stalnim raspredanjem. Uz to, na taj način vrlo brzo zazivamo protivnike, zavidnike i sumnjičavce te njihovu vjerovanju i uvjerenjima nepotrebno dajemo prostora.

Pričanje o vlastitoj želji slabi njezinu snagu.

Zbog čega?

Sve doista velike ideje nastaju u ozračju šutnje. Svaka ideja je ispočetka tek impuls, misao koja će, ako je ne uhvatimo, ponovno nestati. Isprva imamo samo predodžbu koja će se polako sve više konkretizirati i rasti dok je nakon nekog vremena nećemo vidjeti u mislima kao jasan

proizvod ili objekt. Tek kada je vlastita predodžba o njoj učvršćena, iz nje rastu i proizlaze veće vizije i konkretni planovi.

Kada je vlastita predodžba postala dovoljno jaka, s njome izlazimo u vanjski svijet kako bismo i druge uvjerali u svoj projekt, zarazili ih euforijom i učinili našim saveznicima.

Da to učinimo prerano, sami još ne bismo bili dovoljno stabilni. U tom bi nas stadiju već nekoliko neljubaznih ili ružnih i negativnih riječi vjerojatno dovelo do odustajanja od projekta.

No, ako rastemo zajedno sa svojom idejom, te ako smo dovoljno snažno srasli s vlastitim planovima, tada se ideja već počinje konkretizirati pa se za nju uistinu možemo angažirati i aktivirati. Unatoč vjetru u prsa i protivnicima.

Svi veliki izumitelji ovoga svijeta mogu potvrditi taj proces. Držanje u tajnosti, odnosno diskrecija nije važna samo zbog opasnosti od krađe ideje već i zato što nam treba vremena da postanemo dovoljno samouvjereni. Tko bi se želio sramotiti idejama koje se ne mogu ostvariti? Sljedeći bismo put još manje vjerovali svojim idejama te bismo prije ili kasnije bili toliko uvje-

reni u svoju inferiornost da uopće više ne bismo dopustili sebi da razvijemo nove vlastite ideje ili koncepte.

Poželim li nešto, javlja se još jedan aspekt. Pribojavamo se da će nas smatrati posve ludima. Kome da ispričamo nešto toliko »otkvačeno«? Bojimo se da će nas odjednom proglasiti ludacima i ezotericima te da nas više nitko neće ozbiljno shvatiti.

A tko će nas, posve sigurno, najviše ismijavati? Oni u čijim životima nema reda pa zato ne žele da nama bude bolje. Ako oni ne vjeruju, neka se ni u našim životima ništa ne događa. Stoga je bolje šutjeti.

Kada skupimo dovoljno iskustva i kada nam se pokoja želja možda i ostvari, tada s nekime možemo podijeliti novost. Znamo snagu svojih misli. Za nas više ne postoje »slučajnosti«. Naš primjer druge ljude može čak i ohrabriti.

No, dok ne dođe do toga, svoje bismo želje trebali u tišini ponavljati što češće. Najbolje da

uvečer prije spavanja, kao i ujutro poslije buđenja, ponovimo formulaciju. Ako zaspimo sa željom na usnama, tada će naša podsvijest dalje nositi tu želju. Možda čak usnemo o tome pa pri buđenju potvrdimo koliko je čudesan osjećaj znati da se tvoja želja već obrađuje. Ako uz to ujutro još provedemo minutu u mirnoj posvećenosti svojoj želji i afirmacijom započnemo dan, tada će nas pozitivna energija pratiti cijeli taj dan.

Neke želje se, naravno, ostvare odmah. U potpunosti tišini puštamo da nas jednostavno dovedu do pravog mjesta u pravo vrijeme, kao što se to nedavno meni dogodilo.

Zračna luka Amsterdam zatvorena za promet *Uspješno željenje* djeluje u svim situacijama. Naravno, posebno onda kada stvari u životu nisu baš bajne. No, ponekada baš u takvim situacijama posve zaboravimo poželjeti nešto pa se užurbano borimo. Moguće je brzo se maknuti od te besmislene trke.

Takva mi se situacija dogodila u zračnoj luci u Amsterdamu. Ogroman snijeg pao je posve

ne očekivano za mnoge i u potpunosti paralizirao cijelu zračnu luku. Za nekoliko sati strpljivog čekanja snježna je mećava donijela toliko snijega da je naposljetku cijeli aerodrom morao biti zatvoren za promet. Situacija je bila beznadna. Dijelilo se piće te pokrivači i jastuci za noć.

Bezbroj je ljudi bilo ljutito, bijesno, premoreno i u svađalačkom raspoloženju. No, njihov negativan stav prema nepromjenjivim okolnostima nije im pomogao da ugodnije provedu noć. Tisuće njih stajale su oko šaltera za karte, tisuće njih pokušavale su doći do svoje prtljage spremljene negdje u trbusima zrakoplova. Nitko uistinu nije znao što se događa i svi su bespomoćno tumarali uokolo.

Isprva sam se slično osjećao i jednako ponašao. Dopustio sam da i mene zarazi užurbanost i uzrujanost. Sljedeći sam dan imao nekoliko važnih dogovora na koje više nisam mogao stići. Počeo sam se preznojavati u debeloj jakni i gubiti u bezbrojnim bespotrebnim radnjama.

Odjednom sam se opet prisjetio *uspješnog željenja*. Što se ne može promijeniti, ne može se promijeniti i gotovo. »Uživaj život u svakome tre-

nutku, zadrži dobro raspoloženje i jednostavno naruči uvijek najbolje rješenje.« Pravilo se moglo primijeniti i na situaciju te noći.

Moja narudžba bila je posve jednostavna i glasila je: »Za ovu noć imam prekrasnu mirnu hotelsku sobu i dobit ću najbolju moguću priliku da se vratim u München. Sada sam otvoren i spreman za te informacije.«

Zahvalio sam još na ispunjenju želje, time, dakle, zaključio želju i bio spreman zaboraviti hitnost vlastite situacije. Znao sam da ću biti zbrinut te da se o mojoj dobrobiti vodi briga.

Prvo sam sjeo i u miru promatrao neobična događanja. Ne događa se svaki dan da zračna luka bude zatvorena za promet. Mogao sam vidjeti stvari koje prije nikada nisam doživio. I tako sam odjednom uočio prekrasnu igru. Dok se nebrojeno mnogo ljudi svađalo tko će dobiti zrakoplovne karte za sljedeći dan, iako nije bilo sigurno da će sljedeći dan zračna luka ponovno biti otvorena za promet, sjeo sam i pio kavu. Na-prosto sam znao da će mi se dogoditi ono pravo.

Iako je hotel u zračnoj luci zbog popunjenosti bio zatvoren kao i hoteli u blizini, postajao sam sve mirniji. Ljudi su bili očajni, djeca su plakala, činilo se da je situacija svakom minutom koja je prolazila postajala sve bezizlaznija. *Rent-a-car* agencija također je zatvorila vrata jer su sva raspoloživa vozila bila iznajmljena. Moj se razum javio za riječ i izgrdio me što se pravodobno nisam pobrinuo za najam auta, ali još sam uvijek bio miran. Unajmiti vozilo nije mi se trenutačno činilo najsretnijim rješenjem.

Postao sam gladan, lutao naokolo te se, držeći u ruci šalicu kave, naslonio na neki šank i promatrao masu nervoznih i užurbanih ljudi. Odjednom se neka ploča preklopila, staklo se pomaknulo u stranu, a jedan me ženski glas upitao kamo želim.

Bio sam naslonjen na šalter za karte. »U Miinchen«, odgovorio sam zapanjeno.

»7.03, s jednim presjedanjem«, uzvratila je dama i prije nego što sam bilo što mogao odgovoriti, gurnula prema meni kartu za vlak. »Sutra rano ujutro možete putovati odavde ili s glavnog kolodvora u Amsterdamu.«

Bez dugog razmišljanja kupio sam kartu i iza sebe ugledao beskonačno dugu kolonu ljudi koji čekaju u redu. Kada sam se prislonio na zatvoreni šalter bio sam jedini gost, a sada je bio prenapučen ljudima. Zadnji u redu morali su sigurno čekati na red barem još sat vremena, ako ne i duže.

Budući da nisam znao što da radim do 7 sati ujutro, šetao sam naokolo i bez neke stvarne namjere sišao na donji kat. Ondje je stajao vlak na kratke relacije koji je vozio u Amsterdam, stanica Glavni kolodvor. Ušao sam u njega. Iste sekunde vlak je krenuo. Kondukter me upitao gdje ću prenoćiti i preporučio mi, a da ga to nisam upitao, hotel udaljen deset minuta hoda od Glavnog kolodvora, u jednoj od pokrajnjih uličica, jer su svi drugi hoteli zasigurno prebukirani zbog iznenadnih snježnih padalina.

Na kolodvoru je oko jednog taksija stajalo trideset do četrdeset ljudi i međusobno se prepiralo. Vidio sam kako su putnici u dva hotela na kolodvoru bili odbijeni te su s teškom prtljagom i tražećim pogledom izašli iz hotela. Miran u duši gacao sam putem na koji su me naputili, našao

hotel i dobio zadnju sobu. Zadnju raspoloživu sobu te večeri. Prekrasnu, veliku i mirnu sobu. Naručio sam si nešto za jelo i kao krunu uspješne večeri čak i čašu šampanjca.

Bez dugog čekanja u redovima i borbe s drugim putnicima za mjesto, brzo i neproblematično pojavilo mi se najbolje rješenje za ovu noć.

Bio sam znatiželjan hoće li vlak zaista biti prava i najbolja mogućnost.

Sutradan, ranom zorom, vidio sam putnike kako spavaju u hotelskom predvorju te saznao da je zračna luka još uvijek zatvorena za promet te da će najvjerojatnije ostati zatvorena do kraja dana. Neki putnici su čak do četiri sata čekali u svojim avionima dok umorni i razočarani nisu ponovo morali izaći iz njih.

U mom vlaku za Njemačku sjedili su suputnici koji su cijelu noć proveli u prekrčanom predvorju kolodvora i od njih sam saznao da su svi oni koji su se noćas uspjeli dokopati auta već nakon nekoliko kilometara morali okrenuti i vratiti jer su i autoceste bile zatvorene za promet. To je značilo da je vlak ne samo najbolja već uistinu i jedina

mogućnost da taj dan stignem iz Amsterdama u München.

Bez *uspješnog željenja* vjerojatno bih bio proveo grozomornu noć te bih uzalud strpljivo čekao zarobljen u zračnoj luci. A ovako sam naspavan, sretan zbog dobrog doručka u vagon-restoranu, sjedio u vlaku dok su pokraj mene prolazile slike bijelih snježnih krajolika.

Svatko uvijek sam odlučuje hoće li neku situaciju uistinu smatrati groznom ili divnom. Hoće li ona voditi k još jednom porazu ili će se razviti u nešto bolje.

Stvari su onakve kakve jesu. U svakoj je sekundi moguće odlučiti hoće li nam raditi u korist ili nam činiti štetu. Ključan je način promatranja stvari. Moj je životni stav da uvijek očekujem samo najbolje. A to mi najlakše polazi za rukom *uspješnim željenjem*.

Pravilo broj 6

Biti otvoren za »slučajnosti«

Nije uvijek moguće zamisliti način na koji će uslijediti isporuka. Želja se gotovo uvijek ispuni na način na koji to nikada ne bismo smatrali mogućim. Dakle, treba samo biti spreman na ostvarenje želje. Ako stalno gledamo u smjeru iz kojeg očekujemo isporuku, moglo bi se dogoditi da propustimo dostavu, jer vrebamo na ostvarenje narudžbe isključivo na način koji odgovara našem skromnom daru predodžbe. No, svemir je mnogo domišljatiji. Rado ćemo reći da se dogodilo čudo jer smo posve iznenađeni time da odjednom u našem životu postoji toliko »slučajnosti« kojima se ostvaruje naša želja.

Svemir isporučuje na iznenađujući način

U stvarnosti se jednostavno samo materijalizira naša želja. To se događa često na način s kojim nismo računali. To nam mnogo kazuje o vlastitoj moći predodžbe, no ne i o mnogobrojnim mogućnostima koje su put prema ostvarenju želje.

Poželimo li, primjerice, novac, trebali bismo u potpunosti ostaviti otvorene sve mogućnosti na koji će način novac naći put do nas. Međutim, ako smo uvjereni da će nam teta Erna dati željeni novac, tada sami sebe svojim uvriježenim predodžbama sprječavamo u prepoznavanju prave isporuke.

Svemir uvijek bira najbrži
i najlakši put.

Teta Erna nam možda uopće ne želi dati novac. U tom slučaju ne može ni uhvatiti našu misaonu željenu energiju. Jednostavno ne rezonira s njome. Naša se odasлана energija stoga ne zadržava kod tete Erne, već se stalno širi dalje, sve dok ne naiđe na nešto što proizvodi jednake titraje i odgovara.

Naša energija želje ne uvjerava nikoga ni u što, već je više neka vrsta svemirske tražilice.

Kako ne možemo znati što ili tko će nam odgovoriti na želju, nemamo naravno ni pojma iz kojeg će smjera stići novac. Kako nemamo pojma, prilično je glupo odrediti kojim ćemo smjerom poći. A ipak to činimo. Samog sebe uvijek iznova uhvatim kako imam posve jasnu šabloniziranu predodžbu te stoga često ne primijetim odmah na koji se način moja želja ostvarila.

»Gdje li je zapela moja naručena želja?« —

Ili »Sjedim u krivom vlaku!«

Sve češće putujem vlakom umjesto zrakoplovom. Smatram da se vrijeme može bolje iskoristiti. Najčešće neko vrijeme sjedim u vagon-restoranu te potom na svom laptopu pogledam neki film. I ovaj sam put imao namjeru učiniti isto. Ujutro, kada izađem iz kuće, hitro formuliram svoju želju i pošaljem je u svemir. Prvo sam poželio kavu i kolač, a zatim sam htio pogledati jedan film te sam sa sobom ponio sve potrepštine za

to. Moj laptop i jedan film na DVD-u. U ICE-vlakovima postoje utičnice sa strujom. No, ja sam odjednom sjedio u IC-vlaku. Ondje nema ni restorana ni utičnica. Vlak je, osim toga, bio sasvim pun. Jedino slobodno mjesto nalazilo se za stolom, a s druge strane stola sjedili su ljudi koji su ljubazno piljili u mene. Moja narudžba, pretpostavljam, ovaj put nije pristigla? Kada je vlak već bio toliko napučen ljudima, bilo bi bolje da sam sjeo u neki kut, a ne ovdje, u sredinu velikog vagona bez odjeljaka?

Kako god bilo, nikako nisam bio zadovoljan svemirom. Potiho sam se u sebi svađao sam sa sobom. Odjednom je muškarac preko puta udario koljenom o nešto te trljao bolno mjesto. »Utičnica«, mrzovoljno je mrmljala njegova žena. »Kome li je potrebna utičnica?«

»Meni!« kriknuo sam u sebi i iznenađeno pogledao ispod stola. Doista, ondje se nalazila utičnica. Imao sam struju za svoj film. No, upravo je tada švapski bračni par izvadio košaru sa zalihama hrane. Nevjerojatno, ali prostrli su stol za sebe, a jednu šalicu za kavu stavili i pred me-

ne. Kao i kolače. »Jer kava bez kolača nije prava kava«, rekao je muškarac smijući se i poželio mi mnogo zabave pri gledanju filma.

Narudžba je bila predana i svemir ju je isporučio. Moja predodžba se možda pomalo razlikovala od uobičajenih, ali isporuka je promptno pristigla. I upravo to je zabavno kod *uspješnog željenja*. Želje se uvijek ispunjavaju, potrebno je samo vjerovati i biti budan, jer će isporuka najčešće uslijediti na neočekivani način.

Ali kako prepoznati isporuku?

Intuicija

Na koji se način ispunjavaju naše želje? Sasvim sigurno drukčije od očekivanog. Nije nažalost uvijek baš tako da poželimo nešto te da nam to doleti odozgo na stol. Kako se sve uvijek vrti oko energije, ponekada nas ona »samo« vrlo nježno povede za ruku. Onamo gdje se se može pronaći željeno. No, na koji nas način vodi?

Ponekada to može biti samo razgovor koji nakratko uhvatimo u prolazu, a nama sadrži nešto bitno. Možda je riječ o nekoj misli koja nas dublje zaokupi. Ili iznenada poželimo da idemo drugim putem nego onim uobičajenim i »slučajno« sretne starog poznanika koji nam »slučajno« ispriča kako bismo nekoga trebali upoznati. I »neobično« je što upravo ta osoba posjeduje ono što želimo. Stan, alat za začepljenu cijev odvoda ili poznaje nekoga tko nam može popraviti kvar na računalu. Ili se netko udari u koljeno kako bi drugome pokazao skrivenu utičnicu.

Energije upravljaju, vode, vuku nas prema naprijed? Potrebno je biti otvoren za to. Ako smo odaslali želju, na snazi je pravilo da moramo biti vrlo pozorni i budni. U tom ćemo slučaju primiti sve potrebne informacije.

Najsigurniji put vodi preko intuicije.

Intuicija, što je to?

Intuicija je prihvaćanje samog sebe.

Želimo li uspostaviti kontakt sa svojom intuicijom, ne moramo činiti ništa drugo već slijediti

ono što nam odgovara. Bez obzira na to koliko nam se to u prvi trenutak učinilo čudno, neugodno ili smiješno. Inuticija nije ništa drugo nego spontano postupanje. Kada nekome padne na pamet što želi napraviti, tada to učini. Ne tražimo razloge za ili protiv toga. Ne važno je li to pametno ili ne. Slijedimo impuls.

Intuicija je suprotnost razumu. Ne možemo razmišljati o njoj. Intucija nije logična posljedica intenzivnog razmišljanja. Intuicija nadilazi osjećaje, nadilazi emocije.

Želimo li poslušati glas intuicije, moramo plutati. Ne biti usredotočeni na neki cilj. Stoga, ako ne preispitujemo i ne vrednujemo, ako pripazimo na tihe i mirne misli kojima ćemo se baviti, ako zastanemo u trenutku, ako ne ustrajemo u prošlosti i ne očijukamo s budućnosti, doći ćemo u kontakt sa svojom intuicijom.

Način djelovanja intuicije
može se razviti samo u sadašnjosti.

Pomoću intuicije djelovanje postaje spontano, a povjerenje u moć vlastite spoznaje raste. Umje-

sto da se sami suočimo s izazovima svakidašnjice, dopuštamo da nas energija nosi do željenog odgovora. Nije riječ ni o čemu, već o tankočutnoj energiji koju smo odaslali te je sad ponovno primamo. Vraćajući se k nama, sada nas vodi onamo gdje ćemo dobiti ono što priželjkujemo. Jednostavno rečeno, ono što nas vodi jest vlastita sposobnost anticipiranja događaja.

Naravno da smo isprva još nesigurni. Kao i za sve, potrebno je nešto vježbe i iskustva. No, iako je ispočetka teško razaznati na koji način osjećamo intuiciju, nakon kratkog vremena prihvaćanja razvit ćemo dobar »nos« za snažnog saveznika na našoj strani. Ubrzo ćemo srasti u jedinku. Nismo više sami. Nikada više. U nama postoji viša instancija koja nas vodi prema željenom odgovoru.

Bez brige, *uspješno željenje* djeluje uvijek. I bez intuicije. S intuicijom djeluje znatno brže. Naša je intuicija jednostavno nešto poput poštanske adrese na koju se šalju informacije po koje ćemo doći.

Mnogo sam puta posve svjesno donio odluke protiv vlastite intuicije, isporuka je unatoč tome stigla.

Ponekada i sa zakašnjenjem.

Slijede dva kratka primjera na koji način intuicija konkretno i izravno djeluje.

Ekspresna isporuka

Kada poželim posebno brzu isporuku, tada naručujem preko pitanja. »Gdje li ću naći to što želim?« ili »Kako da najbrže dođem do ...? Energiji koju sam poslao svjesno dajem zadatak da se javi mojoj intuiciji.

Tada se opustim i osluškujem i najtiše znakove. Ponekada je odgovor rečenica koju u kafiću izgovori gost pokraj vas ili naslov u nekim novinama ili tekst neke pjesme na radiju.

Prije mnogo godina, kada još nisam bio pun pouzdanja u svoju intuiciju, znao sam katkada teško prepoznati znakove. Često nisam znao umišljam li si nešto ili me vlastiti um posve svjesno sili prema određenom smjeru.

Sjećam se još vrlo dobro vremena kada sam se unatoč svom poslovnom uspjehu osjećao sve osamljeniji i prazniji. Tada je moja duboka želja bila samo shvatiti smisao svog života.

Prisjećam se kako sam sjedio u kafiću u Schwabingu* i uzalud naglas razmišljao: »Čemu zapravo sva ta muka? Gdje leži smisao mog djelovanja?« Bio sam uistinu ljut. »Spreman sam za odgovore, ali neka stignu što brže.«

Tada sam na jednom stolu otkrio stari izgužvani račun kojem nisam pridavao nikakvo značenje. Platilo sam i na izlasku iz kafića konobar mi je rekao da sam nešto ostavio. Mislio je upravo na taj stari izgužvani račun. Bio je to račun iz jedne knjižare u blizini. No, još uvijek nisam uistinu bio zainteresiran. (Kao što sam rekao, nisam još bio vješt u prepoznavanju znakova.)

Nešto kasnije, zaustavio me prolaznik i upitao za ulicu koju nisam poznao. Niti dva koraka kasnije sjetio sam se da se tako zvala ulica u ko-

joj se nalazi knjižara iz koje je račun. Konačno sam postao znatiželjan i pošao onamo. Čudna trgovina. U izlogu su se nalazile zvučne zdjele, a pri ulasku mi je ususret stigao mali dimni oblak mirisnih štapića. Bila je to jedna od prvih ezoteričnih knjižara u Münchenu. Dotada nisam uopće znao da postoji nešto takvo. Kasnije će to postati moja knjižara u kojoj sam stalni gost.

Nesigurno sam prolazio pokraj polica s knjigama. Ondje su stajali autori o kojima dotad ništa nisam čuo. Nisam imao pojma koju knjigu da kupim niti sam znao zašto se uopće nalazim u toj trgovini. Tada se prema meni okrenula žena kratko ošišane kose u smiješnim šarenim pamučnim hlačama i rekla mi: »Morate pročitati ovu knjigu, odlična je.« S mudrim smiješkom pokazala mi je knjigu na polici.

Kupio sam tu knjigu, više iz pristojnosti, a manje iz znatiželje. Ta je knjiga iz korijena promijenila moj život. Bio je to »Priručnik za višu svijest« Kena Keyesa. U knjizi su se nalazili odgovori na sva moja pitanja. Pomoću te sam knjige odjednom shvatio smisao svog djelovanja.

* Schwabing — dobrostojeća četvrt u Münchenu poznata po kafićima, barovima, restoranima, mjestima za izlazak, (nap. prev.)

No je li to ustinu bilo *uspješno željenje* pa me tog poslijepodneva neka viša sila dovela do te knjige?

Znamo na koji način djeluje razum. Sumnja i neprestano tvrdi da je sve tek neprekidni niz slučajnosti. Nedugo nakon toga ponovno sam želio pronaći odgovore na neka pitanja. Bio sam u potrazi za knjigom koja bi trebala imati podjednako intenzivan učinak na moj život.

Ovaj sam put bio mnogo izravniji i odvažniji u formuliranju svoje želje. Htio sam još istog dana u rukama držati takvu knjigu i očekivao sam da će mi netko priopćiti naslov knjige. Nisam želio da me ovaj put sudbina tek tako uvjeri u to. Nisam htio izaći iz kuće. Nisam uopće osjećao potrebu da izađem.

Sat vremena kasnije nazvala me moja agentica. Željela je doznati jesam li konačno pročitao scenarij za novi »Tatort«*. Naravno da ga nisam pročitao jer ga uopće još nisam dobio. Bila je zgrožena. Već sam odavno trebao pročitati sce-

narij. Radilo se o ulozi mog života. Rekla mi je da se odmah uputim k njoj pokupiti knjigu.

Na povratku ponovno mi je na pamet pala moja želja. U toj sam je užurbanosti u potpunosti zaboravio. Činilo se da je i svemir zaboravio na mene. Gdje li se samo nalazila moja knjiga?

Tog sam se poslijepodneva otišao prošetati po ulici Leopold. Naravno da sam bio vrlo pozoran i budno pazio na znakove. Možda će mi netko nešto reći. Ili ću u prolazu uloviti fragment rečenice koja će sadržavati naslov knjige?

Ništa se sličnog nije dogodilo. Sjeo sam na klupu i čitao svoj scenarij. Tada sam ugledao jednog malog dječaka. Stajao je plačući pred nekakvom trgovinom jer nije mogao otvoriti vrata. Pomogao sam mu. Bila je to knjižara, ne, ovaj put nije bila riječ o ezoteričnoj knjižari, ali sam zato ni tri koraka od blagajne doživio mali šok. Ondje je u mene zurila knjiga s naslovom »Scenarij za majstorstvo u životu«. Bila je to knjiga koja će me pratiti više od godinu dana mog života. Imao sam osjećaj kao da je Ron Smotherman napisao tu knjigu isključivo za mene.

* Tatort — dugovječna njemačka kriminalistička serija (nap. prev.)

Nije li moja agentica rekla, da moram pročitati *scenarij* jer je to uloga mog *života!*

Isporuka uvijek stigne na odredište. Ako nismo dovoljno tankoćutni, tada će se »paket« nosati za nama toliko dugo dok više nećemo moći uzmaći. Želimo li pak isporuku primiti što brže, valja biti pozoran.

Pravilo broj 7

Prepoznati istinske, velike želje

Želje su toliko raznolike koliko i osobnosti svakoga od nas.

Netko bi rado naučio plesati, no nikada za to nije imao vremena ili ima dvije lijeve noge. Netko drugi u potrazi je za pravim prijateljima jer sve jače osjeća njihov nedostatak u svom životu, dok netko treći čezne za idealnim partnerom.

Pri tome nijedna želja nije veća ili manja, važnija ili više za odbacivanje od one druge. Bez obzira na to jesu li želje razumne ili ne, čine li se umu logične ili ne. Svaka želja nam jednostavno pokazuje nedostatak koji osjećamo u određenim segmentima svog života.

U međuvremenu smo naučili kako nam se želje ostvaruju. Ostaje razjasniti bitno pitanje hoće li se ispunjenjem naše želje ukloniti nedostatak koji osjećamo. Ili će se problem ubrzo pojaviti na nekom drugom mjestu? Stvarno je pitanje dakle na što nas želi upozoriti nedostatak koji osjećamo u svojem životu?

Ono što želimo jest promjena. Nešto u našem životu nam se ne sviđa i ne znamo kako bismo to na »normalan« način promijenili. Najčešće isto tako ne znamo kako ćemo se osjećati nakon što se želja osvari. Hoće li naš život time uistinu postati bolji?

Koje mi želje odgovaraju?

Ovo je vrlo značajno pitanje. Nema nikakva smisla željeti nešto što uopće ne odgovara našoj stvarnoj prirodi. Unatoč tome, većina nas priželjkuje upravo to. Često poželimo nešto samo zbog toga što i ostali to žele ili to već posjeduju. Često trčimo za idealom koji uopće nije naš.

No to što drugi nešto smatraju izvrsnim još uvijek ne znači da je to ono pravo za nas. Što ćemo učiniti kada se dogodi ono za čim čeznemo? Kada se, dakle, ostvare želje koje nam uopće ne pristaju?

Prije nego što nešto poželimo, morali bismo sami sa sobom razjasniti što uistinu trebamo u životu. Hoćemo li se tada uistinu osjećati bolje, prihvaćenije, voljenije ili sretnije?

Ostvarenje nekih želja može nas staviti pod veliki pritisak. Posao iz snova možda nas može pretjerano opteretiti, želja za djecom možda će se ispuniti prije vremena, a zbog dugo očekivane promjene stana možda izgubimo prijatelje.

Želje koje se ispune
mijenjaju nas zauvijek.

No, jesmo li uistinu spremni za promjene i njihove posljedice? Naša prekrasna ljubavna afera za kojom smo dugo čeznuli možda će nas suočiti sa strahom kako nismo dostatni ili strahom od gubitka osobe za kojom smo dugo žudjeli. Možda se uopće nećemo usuditi voziti velik auto ili

zbog njegove dojmive veličine nikada nećemo pronaći parkirališno mjesto. Možda nećemo moći ni znati izaći na kraj sa slavom koju smo priželjkivali i s pozornošću koja dolazi s njom.

Snovi koji se ostvare neće nas baš uvijek približiti stvarnoj sreći. Prije nego što se usudimo ostvariti svoje velike želje, trebali bismo znati što uistinu očekujemo od njih.

Svaka uspješna želja mijenja i naše životne uvjete. Stoga bismo trebali pažljivo provjeriti jesmo li uistinu spremni za promjenu. Možda naša čežnje ide u određenom smjeru, ali mi još nismo uistinu spremni ispuniti novu ulogu koja nas očekuje.

Želja za novcem

Dobiti mnogo novca znači također odreći se uobičajenog okruženja jer si sada možemo priuštiti kuću. Možda ćemo izgubiti posao jer nam naprosto više neće biti potreban ili u njemu nećemo vidjeti neki dublji smisao. Naravno, čovjek cijeli

dan može raditi i činiti što ga je volja, no je li nam to uistinu cilj? Možda će nam nedostajati naš stari stan, susjedi, kolege.

Želji za novcem ne može se ništa prigovoriti, no treba biti načisto sa činjenicom da svaka želja za sobom nosi i određene posljedice. Možda je stoga mnogo važnije da razmislimo o uvjetima života koje bismo željeli stvoriti. Jer mnogo novca još uvijek nije jamstvo da ćemo biti sretni. Mnogi milijunaši koji su se obogatili dobitkom na lutriji bili su već nakon nekoliko godina ponovno siromašni poput crkvenih miševa i nesretniji nego ikada prije.

Iz tog smo razloga Michaela i ja sklopili mali *deal* sa svemirom.

Naš *deal* sa svemirom

Nakon što smo u roku od godine dana dobili dva auta, *uspješno željenje* uvelike nas se dojmilo. Zašto uvijek posebno naručivati? Nije li moguć trajni nalog?

Michaela i ja smo nakon toga poželjeli da se više nikada ne moramo brinuti zbog novca. Nov-

ca jednostavno treba biti dovoljno. Ne previše, da bismo i nadalje osjećali dovoljno radosti i motivacije za svoj posao, ali ni premalo, molim. Novca bi u našem životu svakako trebalo biti dovoljno kako bismo ostvarili ono za čim čeznemo. Bila je riječ o svojevrsnom dogovoru sa svemirom. Radit ćemo ono što nam donosi tijekom života, a svemir će se ubuduće pobrinuti da nam redovito pristižu novčana sredstva.

Imetak treba služiti nama,
a ne mi imetku.

Od toga dana kod nas više nikada nije bilo postavljeno pitanje novca. Novac naprosto pristiže u naš život. Ponekada i na posve neočekivane načine.

Kada započnemo sa željenjem, ubrzo postaje jasno: nećemo postati bogati jer mnogo radimo, već zato što smo to poželjeli i prizvali u svoj život. Samo ako smo uvjereni da to zaslužujemo, bit ćemo uistinu otvoreni i spremni za željenu isporuku.

No, novac je samo jedna strana blagostanja. Istinsko bogatstvo sadrži znatno više. Da bismo zaista bili sretni kada želimo, morali bismo misliti i na sljedeće aspekte:

- Zdravlje
- Krasna veza
- Zanimanje koje nas ispunjava
- Pravi prijatelji
- Dovoljno vremena za sebe i druge
- Unutarnji mir i spokoj

Ovaj bi se popis mogao proizvoljno produžiti. Važno je znati da je stvarno bogatstvo mnogo više od novca. No, novac, *lova*, i te kako je dobrodošao sastojak za više veselja i unutarnje slobode u životu.

Veza iz snova

To je vjerojatno najveća želja svih ljudi: pronaći nekoga s kime ćemo podijeliti dobro i zlo, neko-

ga tko nas razumije, s kime se osjećamo voljeno i prihvaćeno. Želja za partnerom vjerojatno je ona koja na naš život ima dalekosežni utjecaj. Upravo pri želji za odgovarajućim partnerom važno se upitati: »Što uistinu želim?« odnosno koje osobine treba imati dotična osoba. Kao što smo pažljivi pri odabiru bračnog druga, tako bismo pažljivo trebali birati i želje koje želimo ostvariti.

Zato provjeri, što uistinu želiš
jer će ti se to i ostvariti.

Podjednako je važno i preispitivanje vlastitih motiva: »Zašto priželjkujem partnera, što mi mora donijeti?« Najčešće nam ono što izvana priželjkujemo zapravo nedostaje u nutрини.

Glasi li moja želja, primjerice: »Želim nekoga tko će me bezuvjetno voljeti«, tada to u stvarnosti znači: »Nisam voljen. Nisam vrijedan ljubavi. Ne volim samog sebe.« Mnogi samo zato tragaju za partnerom koji će ih bezuvjetno voljeti jer ne vole sami sebe. U stvarnosti bi polazna točka želje zapravo trebala glasiti: »Vrijedan sam ljubavi

ovakav kakav jesam. Prihvaćam sve svoje mane i pogreške te se prihvaćam ovakvim kakav jesam. Jedinstven sam i lijep i svaki dan sve bliži svojoj ljubavi. Svojom ljubavlju prema sebi privlačim osobu koja će me promatrati istim očima kao i ja sebe. Otvoren sam i spreman k sebi pustiti ljubav prema sebi, kao i ljubav druge osobe. Preprekama i blokadama u sebi ne dajem više snagu, a ljubav u meni može slobodno teći. Otvoren sam i spreman da ljubav stupi u moj život.

Kada bih samo poželio nekoga tko će me voljeti, a bez prihvaćanja samog sebe, ne bih bio u stanju primiti ljubav. Tek kada smo u sebi spremni, možemo prihvatiti sve što nam je potrebno. Tada više ne moram tražiti jer će me naći. Ako smo uistinu spremni, ono što u stvari tražimo pronaći će nas.

Ipak, postoje želje koje uopće ne djeluju.

Želje, primjerice, ne smiju prisiliti druge osobe da čine nešto protiv svoje volje. Ne možemo nekoga navesti da nas voli. Ili da učini za nas nešto određeno.

Slobodna volja je iznad svega,
pa i iznad svake želje.

Dobro da je tako, jer bi u protivnom svatko od nas mogao štošta poželjeti i odjednom bismo bili prisiljeni raditi nešto što nam se uopće ne sviđa.

Ali kako da pronađem osobu koja me voli?

Uspješnim željenjem svakako neću uspjeti vezati uz sebe određenu osobu koju sam odabrao, a koju moj um smatra pravom. No, ako svojom željom u svoj život pozovem osobu koja titra na istoj frekvenciji poput mene i koja će mi uzvratiti ljubav, tada ću sigurno pronaći partnera koji mi je ravan i koji mi odgovara.

Naručiti pravog **partnera**

Na predavanjima o sretnim vezama uvijek mi iznova postavljaju isto pitanje: »Kako da upoznam pravog partnera i kako da ga privučem u svoj život?«

To je zapravo vrlo jednostavno. Toliko jednostavno da je većini nas nevjerojatno teško.

Moramo, naime, napraviti mnogo manje nego što mislite. Moramo samo prestati hektično i panično tražiti. Jer upravo užurbana i nervozna potraga pokazuju da zapravo nemamo povjerenja. Duboko u sebi uvjereni smo da više nikada nećemo nikoga sresti. Barem ne onu »pravu« ili »pravog«. Potraga je suprotnost od pronalaženja. Da bismo pronašli, moramo otvoriti oči i srce i biti spremni primati.

Uspješno željeti znači biti spreman
primiti sva čuda u svoj život.

Potruga svakako sprječava prihvaćanje. Za vrijeme potrage vezani smo uz posve određeni objekt ili cilj. Uz projekciju koju kreiramo u svojoj ograničenoj svijesti i za kojom neumorno tragamo. U našoj predodžbi uvijek će postojati netko tko je bez mane. Naravno, riječ je o čistoj projekciji želje za osobom bez mana i mračnih strana. Tako nešto ne postoji. Postoji samo u našoj mašti koju u svako doba možemo uključiti ili isključiti ili promijeniti.

Tražimo osobu koja će nam odgovarati. Dakle, imat će mane posve slične našima. Da budemo

točni, zapravo tragamo za sobom jer se naposljetku ipak želimo zrcaliti u svom voljenom partneru. Mora nam biti sličan. Mora rasti s nama i promatrati svijet sličnim očima. O najbitnijim stvarima mora imati iste ili slične stavove kao mi. O vjernosti, obitelji, ljubavi, Bogu, načinu svladavanja života i njegovih nedaća.

Naša mašta ovdje nam neće biti mnogo od koristi. Neprestanom potragom spriječit ćemo pravu ljubav prije nego što ćemo je doživjeti.

Prije nego što pošaljemo ovakvu sudbonosnu želju, trebali bismo biti načisto što zaista želimo.

Razjasnimo još jednom da narudžba nije teška, ali ima veliku težinu za naš život. Želja je vrlo značajna za nas. Pogreške pri ispunjavanju obrasca želje mogu, dakle, imati dalekosežne posljedice.

I unatoč tome, često uopće nemamo pravu predodžbu o tome kakav bi trebao biti naš »pravi« partner. Iako mislimo da znamo što nam je potrebno, nemamo pojma kakav bi nam partner

uistinu dobro došao. Ne želimo se dugo zadržavati na njegovim osobinama, već ga jednostavno želimo imati. Iza toga se često krije posve drugačija želja. Više ne želimo biti sami.

Prije nego što pošaljemo svoju narudžbu, trebali bismo biti načisto kakvog partnera stvarno želimo imati u životu uza se.

Tomu će pomoći popis koji sam u svojoj knjizi »Pravila sreće za ljubav« detaljno opisao. Ovdje ću dati samo kratak sažetak. Taj će nam popis prilično brzo razjasniti što očekujemo od veze, što smo spremni sami unijeti u vezu i kakav nam partner najbolje pristaje. U svojim predavanjima i u pojedinačnim sesijama vrlo često radim s tim popisom jer je brz, učinkovit i jasan.

Želimo li, dakle, »pravog« partnera, mora nam prvo biti jasno za čime svemir umjesto nas treba tragati. Tako je i nastao ovaj popis. Razvio sam ga kada sam nakon bezbrojnih peripetija, ljubavnih scila i haribda, poželio pravu partnericu za svoj budući život. Tada sam se na neko vrijeme povukao kako bih i sam shvatio kakva će mi partnerica uistinu odgovarati.

Da bih dobio jasan odgovor, koristio sam različita pomagala i mogućnosti te sam pritom uvijek polazio od pitanja »Kako ću najbolje uočiti tko mi uistinu odgovara?«

Tada mi je na um pala ideja da sastavim popis.

Da ukratko opišem što sam napravio:

Na velikom komadu papiru napravio sam dva stupca. U prvom sam stupcu napisao koje osobine očekujem od svoje buduće partnerice. Taj je stupac vrlo brzo bio u cijelosti ispisan te prilično opširan. Sve moje želje i čežnje našle su ondje svoje mjesto.

U drugom sam stupcu napisao što sam sve spreman unijeti u vezu. I vidi čuda, taj je stupac bio znatno kraći.

Ono što sam ne mogu unijeti u vezu, neću u njoj ni pronaći. Posve je očito da sam bio u potrazi za partnericom s kojom ću moći zajedno razvijati sve ono što mi nedostaje.

Tko želi znati nešto detaljnije o tome, neka pročita knjigu »Pravila sreće u ljubavi« u kojoj sam sve opširno opisao.

Kako mi je svakim danom sve više postajalo jasno kakva bi trebala biti moja buduća partnerica, sve sam zapisao na poseban list papira i odložio ga na dostojanstveno mjesto.

Još me i danas začuđuje na kakav se čudesan način ta želja obistinila.

Kako sam u svoj život privukao pravu partnericu

Nekoliko sam tjedana vrlo pažljivo razmišljao o svojoj želji za odgovarajućom partnericom i na temelju tih razmišljanja sastavio popis. Tek kada sam bio posve siguran kakva će mi partnerica najbolje odgovarati, predao sam svoj popis želja svemiru.

Bilo mi je već tada jasno da će moja želja biti ispunjena.

Da budemo iskreni, svemiru baš nisam olakšao ispunjenje svoje želje jer sam se tada gotovo posve povukao iz javnosti i nekoliko mjeseci proboravio gotovo isključivo u svom stanu. Iznimku

su činila moji svakodnevni dvosatni večernji nastupi kada sam u kazalištu na Kurfürstendammu stajao na pozornici. Iznimka je bila i svečana večera u većem krugu ljudi, na koju su me kolege nježno prisilile otići jer su bili mišljenja da mi ne godi stalno samovanje u stanu.

Kako da svemir izvede moju želju?

Nekoliko tjedana kasnije zazvonio je telefon. Bila je to žena s kojom sam na svečanoj večeri prije nekoliko tjedana razmijenio nekoliko riječi. Nisam se više mogao točno prisjetiti njezina izgleda. Samo sam još znao da je plavokosa, vitka i da je nosila debele naočale. No, od prve smo se toliko dobro razumjeli da smo četiri sata telefonirali te sljedećeg dana preko telefona opet razgovarali sedam sati. Kako se nismo mogli vidjeti ni naći, jer je glumila u kazalištu u Bremenu, a ja sam glumio u Berlinu, opet smo sljedećih dana ponovno razgovarali sedam sati. Među nama je vladalo tako duboko razumijevanje u toliko mnogo različitih stvari da smo sljedeće noći, nakon daljnjih osam sati razgovora telefonom, odlučili da zajedno otputujemo na odmor. Osje-

ćaj zajedništva bio je toliko intenzivan da smo sljedećeg dana preko telefona odlučili da ćemo živjeti zajedno, a Michaela, smirena i spremna žrtvovati se, odmah je otkazala svoj posao i stan. Dan kasnije odlučili smo se vjenčati, a da se uistinu nismo dobro ni vidjeli.

Uistinu se nismo vidjeli? Možda ne tjelesno, ali u duši smo poznavali svaki milimetar onog drugoga. Jedno smo drugome sve ispričali. Nisu postojale nikakve tajne. Jedno o drugome znali smo čak stvari koje još nikada nikome nismo povjerali. Pokazali smo se. Otvorili smo vrata svojeg tijela i duše i bez zadržke ogoljeli dušu. Oboje smo znali da pripadamo jedno drugome.

Svi moji prijatelji smatrali su me posve ludim. Mislili su da sam u potpunosti poludio. Pokušavali su me uvjeriti u suprotno. »Uopće ne znaš kako miriše, kakvog je okusa ni hoćete li i tjelesno naći zajednički jezik?« No, znao sam da ću, ako ne pružim šansu mogućnosti da živim svoju pravu, veliku ljubav, cijeloga života žaliti za time. Uvijek kada nešto drugdje ne bi dobro

funkcioniralo, pomislio bih na tu jedinstvenu priliku, na svoj neuspjeh i neodlučnost.

S druge strane, kakvom sam se riziku zapravo izložio? Ako Michaela i ja uistinu nećemo naći zajednički jezik tijela, tada ćemo imati šansu da postanemo najbolji prijatelji. Jer u duši smo već bili saveznici. Mislila je poput mene, gledala je svijet istim očima kao ja, imala je iste čežnje i na- de te je podjednako kao i ja bila spremna raditi na sebi da bi sve mane bile zajednički rješene.

Kada sam se šest tjedana kasnije, nakon mnogo telefoniranja, pojavio pred njezinim stanom s kutijama za selidbu te je po prvi put uistinu vidio, bio sam presretan. Prvo što sam pomislio bilo je: »Imao sam sreću. Michaela je bila najljepša žena koju sam uopće mogao zamisliti.

Najviše me iznenadilo što je Michaela, kada sam kasnije ponovno pronašao svoj popis i pogledao svoju narudžbu, u svakom detalju točno odgovarala mojim predodžbama s popisa.

Naravno da u kompletu uvijek dobijemo i nekoliko dodataka, stvari i osobina koje nismo

formulirali na svojoj narudžbenici želja. Ne možemo baš misliti na sve. Ali sve što sam napisao na svom popisu ostvarit će se.

Slučajnost? Tko još uvijek u to vjeruje, taj neka i nadalje svoj život prepusti slučaju i neka se svojski potruđi. Znatno je jednostavnije *uspješno željeti* i sam odlučivati o svom životu.

Kao što to moj primjer zorno pokazuje, ne smijemo očekivati da će isporuka uslijediti na neki točno definirani način.

Moramo biti spremni. Naš se novi partner može sudariti s nama, prouzročiti nezgodu ili nas tužiti. Tko kaže da prvi susret mora biti pozitivno obojen? Partner će svakako privući našu pozornost.

Mnogi sretni brakovi započeli su tako da jedno drugo nisu mogli podnijeti, ali, začudo, nisu bili ni ravnodušni jedno prema drugome. Naravno da je podjednako tako moguće da se cijela stvar razvija romantično te da obje strane od prve sekunde znaju da su sreli partnera za cijeli život.

Važno je da nemamo uvriježeno mišljenje i predodžbu o načinu na koji će se to dogoditi. Inače bi nam svemir mogao isporučiti narudžbu, a mi je zbog unutarnje odsutnosti ne bismo ni primijetili.

Često me pitaju je li i Michaela istodobno u eter odaslala želju za novim partnerom.

Ne, nije to napravila. Ali bila je otvorena i spremna upustiti se u vezu.

Naravno da je mogla reći i ne, no to bi bila čudna isporuka moje želje. »Evo, ovdje je najčudesnija žena koja ti posve odgovara, ali ona te uopće ne želi.«

No, svemir tako ne isporučuje. Michaela je bila spremna i otvorena, a ja u potrazi za idealnom partnericom koja je, naravno, trebala biti spremna i otvorena za ljubavnu vezu.

Uzred budi rečeno, dopušteno je napisati uistinu sve što vam padne na pamet. I izgled i stas i karakterne osobine. To svakako još uvijek nije jamstvo da ćete s tim partnerom uistinu biti

sretni jer možda vlastitim željama precijenite samog sebe.

Pretpostavimo, primjerice, da naš partner mora biti atletskog stasa i sportskog duha uz, naravno, dobar izgled. Moramo, međutim, početi od toga da će budući partner također biti sklon sportskim aktivnostima kojima se želi baviti u našem društvu. Želimo li to uistinu?

Ili poželimo partnericu koja je u krevetu prava raketa, uvijek spremna. San svakog muškarca. Ali ako to uistinu postane stvarnost, lako se može preobraziti u noćnu moru. Što ako nakon mjesec dana više ne budete imali toliku potrebu za seksom kao ona ili više ne budete mogli slijediti tempo ili jednom pokažete i druge interese? Što ako moramo strahovati da ćemo biti ostavljeni jer više nismo uspješni u krevetu? Što ako vas obuzme strah da partneru više niste dostatni?

Poželimo li partnera koji je prekrasan, a sami sebe smatramo manje privlačnom osobom, brzo može doći do osjećaja manje vrijednosti.

Formulirati želje zbog osjećaja nedostatka koji trenutačno osjećamo može biti prilično opasno.

Želja se ostvaruje. No nije zajamčeno da će želja ostvariti ono što je najbolje za nas.

Stoga bismo, posebice kod želja koje se odnose na vezu i partnera, trebali dobro promisliti kakvog partnera želimo privući.

Hoću li postati sretniji?

Hoćemo li *uspješnim željenjem* postati sretniji?

Da, u svakom slučaju, ali na drukčiji način nego što smo to pretpostavili.

Sreća je stvar unutarnjeg stava i nema mnogo veze sa stvarnim doživljajem svijeta i ljudi. Nismo li sretni bez novca ili partnera, tada nismo sretni ni s njime.

Naposljetku, svatko od nas poznaje osobu koja ima dovoljno novca i partnera ili je dostigla određenu slavu, a unatoč tome je vječno loše raspoložena i nesretna.

Želimo li iskušati sreću, nećemo je iskusiti ni dobiti kroz vanjske utjecaje.

Sreća, naime, nastaje uvijek iznutra prema van. Sreću doživljavamo kada šaljemo sreću. Pri tome nije važno stanujemo li u vili ili u malom stanu od 30 kvadratnih metara. I u vili i u stanu možemo biti podjednako sretni kao i nesretni.

Sreća nastaje iz unutarnje smirenosti. Sreća nastaje uvijek tada kada nešto želimo podijeliti s drugima.

Sreća je stanje u kojem se nalazimo s partnerom ili bez njega, s novcem ili bez njega, s kućom ili bez nje, s ugledom ili bez njega. No, mnogi vjeruju da će moći biti sretni tek kada budu posjedovali nešto određeno. I upravo nam taj riječca »kada« ne dopušta da budemo sretni. I to nikada. Ne želimo se suočiti s pitanjem zašto smo upravo ovdje gdje smo sada, želimo samo izaći iz toga. No, nakon što su određene okolnosti, vlastite nesvjesne želje i vjerovanja, stvorile situaciju koju ne želimo prihvatiti, vrlo

ćemo slično osjećati i djelovati i u promijenjenim vanjskim okolnostima.

Uvijek sa sobom nosimo sebe.

Sebe vodimo i u navodnu sreću, koja se, naravno, uvijek nalazi negdje drugdje, a ne ovdje gdje smo mi. Stoga ćemo i u sreći koju smo iščekivali biti nesretni. U našem će životu uvijek nedostajati nešto da bismo doživjeli istinsku sreću.

Prije mnogo godina prividno sam imao sve. Novac, ugled, uspjeh u poslu, žene i zdravlje. Unatoč tome nisam bio sretan. Osjećao sam se prazno i stisnut u kut. I dalje sam bio uvjeren da je svima bolje nego meni. Bio sam uvjeren da moram dobiti još više kako bih se približio sreći. Morao sam, dakle, biti još uspješniji, nagomilati još više imetka, odvući još više žena u krevet, da bi se pojavio osjećaj duboke sreće. Upravo mi to vjerovanje nije dopuštalo da budem sretan. Upravo sam zbog vjerovanja u vlastite nedostatke te nedostatke zaista i osjećao. Svoju sreću odgodio za budućnost, a da toga nisam bio

svjestan. Vjerovanje u nedostatke nadjačavalo je sve druge želje. Toliko sam jako vjerovao u te nedostatke, koji su me prividno sprječavali u osjećaju sreće, da mi se moje želje, nakon što su se neke počele ostvarivati, više nisu činile pravima ili sam mislio da su došle prekasno. Kada bi pristigla koja od mojih isporučenih želja, nisam mogao ništa, ama baš ništa prihvatiti s veseljom i zahvalnošću jer sam istodobno bio uvjeren da se drugima ispunila značajnija ili veća želja.

Bio sam u potrazi za srećom, no što sam je više tražio izvan sebe, to mi se više gubila s vidika. Moja nesvjesna želja tada je glasila: »Nisam sretan. Moja sreća leži u budućnosti. Potrebno mi je još više da bih bio sretan.« Time sam konkretno naručio sljedeće: »Nikada u sadašnjosti ne osjetiti sreću.« Moje je osnovno stanje bilo stanje nesreće. Ostvarenje jedne ili nekoliko želja više nije moglo promijeniti moje stanje.

Tek kada sam odustao i otpustio svoje mahnite predodžbe da će me drugi učiniti sretnom osobom, počeo sam u sebi pronalaziti duboko zadovoljstvo i ljubav.

Naposljetku, iza moje se potrage uvijek skrivalo samo jedno: čežnja za ljubavi i sigurnošću, a kako ih nisam osjećao, nadao sam se da ću ih primiti kroz vanjske utjecaje.

No, ako u sebi ne osjećamo ljubav i sigurnost, tada nam je nijedna osoba na cijelom svijetu ne može dati.

Koliko god da mi je žao, to znači da ostvarenje svih želja ne mijenja naš stav prema sreći. Nismo li sada sretni, tada to nećemo biti ni kada nam se djelovanjem »izvana« ostvare želje. Sreća koju iskusimo na taj način, tek je kratkog vijeka jer ne odgovara dubini koju živimo.

Je li me *uspješno željenje* učinilo sretnijim?

Da, svakako! Manje zbog toga jer su se sve želje u mom životu ostvarile, već zbog toga što se svjesnije odnosim prema svom životu te se pouzdajem u svoje vodstvo.

Uvijek iznova imam priliku iskusiti da se moje želje ostvaruju kada to poželim. U sebi nosim spoznaju da se ovdje, na Zemlji, ne moram sam

mučiti. Čak i u najtišim i najusamljenijim trenucima ispunjen sam i sretan. Bez obzira na to jesam li se potpuno povukao u osamu ili sam uronjen u masu ljudi, uvijek sam povezan. I pun zahvalnosti.

Suradivati sa svemirom
znatno je jednostavnije
nego se sam mučiti.

Uspješno željenje promijenilo je moj cijeli svijet. Moje doživljaje, moj način promatranja stvari, moju percepciju, moju vezu i ljubav prema samome sebi.

Svakim danom sam bliži samome sebi. *Uspješno željenje* mi je u tome pomoglo. Sa svakom dodatnom željom koja mi se ispuni spoznajem koje stvari u mom životu doista imaju veliko značenje. Ako možemo postići sve što želimo, ako možemo imati sve, početak ćemo pomnije proučavati istinske želje.

Ljubav je naposljetku uvijek ta za kojom tražimo. Ljubav nas konačno usreći. Ljubav prema samima sebi. I prema drugima.

O autoru

Pierre Franckh već je u djetinjstvu stajao na kazališnim daskama. Debitirao je u filmu *Fakinske priče* Helmuta Käutnera. Od 1958. glumio je u mnogim igranim filmovima te u više od 200 televizijskih formata. Godine 2000. uspješno je debitirao kao scenarist i redatelj filma *A to je tek početak*.

Od 1996. posvećuje se književnom radu.

Više o autoru možete doznati na njegovoj mrežnoj stranici: www.pierrefranckh.de.

Sadržaj

Predgovor

Moja priča	7
I željeti se može naučiti	12

Pravilo broj 1

Jednostavno započnite	18
Stvar razuma	19
Vježba čini virtuozu	22

Pravilo broj 2

Točno formuliranje	29
Načelo »Ja sam«	29
Praviti se kao da nešto jest	31
»Ne« i »nijedan« iliti strahovanje	34
Zapišite želju	37
Jasno, kratko i precizno formuliranje	53

Pravilo broj 3

Zahvala — turbopospješivač uspješnih želja	59
Povećati dobrotu	59
Preseliti se u sadašnjost	64
Probleme jednostavno otpustiti	68

Pravilo broj 4

Uvjeriti razum	75
Malo fizike	77

I još malo biologije	87
Vjerovanja	94
Prepoznati uzorak vjerovanja	99
Riješiti se uzoraka vjerovanja	109

Pravilo broj 5

Povjerenje umjesto sumnje	121
Sumnja je jasno izražena želja	122
Šutljivost	233

Pravilo broj 6

Biti otvoren za »slučajnosti«	143
Svemir isporučuje na iznenađujući način	144
Intuicija	147

Pravilo broj 7

Prepoznati istinske, velike želje	157
Koje mi želje odgovaraju?	158
Želja za novcem	160
Veza iz snova	163

Hoću li postati sretniji?

O autoru	185
--------------------	-----